

ריבונות

כתב עת מדיני / 6 / כסלו תשע"ו, 2015

יוצא לאור ע"י נשים בירוק
והפורום למען ריבונות

4 לקדם חקיקה ברוח הריבונות

שיחה עם שר התיירות יריב לוין

5 לבטל את הסכמי אוסלו הארוכים

ח"כ מיקי זוהר מסביר

12 ההומניזם האמוני

מוטי קרפל במאמר מאחגר על יחסינו לערבים בארץ



עם
ישראל
חיי

תוכן

6 / שליחי הציבור זקוקים לדחיפת השטח בסוגיית הריבונות

אבי רואה, ראש מועצת בנימין וי"ר מועצת יש"ע

7 / יהודה ושומרון שייכים לעם היהודי

ביקור מייק האקבי בארץ

8 / אר"ץ- ארגון ריבונות צעיר

דניאל גבאי

10 / הכיבוש היחיד שהיה ניו"ש הוא הכיבוש הערבי

עו"ד יוסי פוקס י"ר הפורום המשפטי למען ארץ ישראל

14 / קריסה:

ד"ר הולד רוד, לשעבר יושף לענייני איסלם בפנטגון

16 / הדור הצעיר חושב קדימה

פאול ריבונות בהנחיית אורלי גולדקלג, סגן עורך מקור ראשון

18 / מי שלא יודע את הארץ לא רוצה בה

אל"מ עוזי דיין, י"ר מפעל הפיס

22 / עיזבו פוליטיקה, בואו לטייל

יורן רוזנטל, מנהל בי"ש שדה כפר עציון

4 / חייבים להחיל חקיקה ברוח הריבונות

השר יריב ליין

12 / ההומניזם האמוני

מוטי קרפל, הוגה דעות, במאמר על יחסינו לערבים בארץ ואהבת כל האדם

5 / לבטל את הסכמי אוסלו האזורים

ח"כ מיקי זוהר

20 / מדינאי ארה"ב מתחילים לחשוב אחרת

רוחי ליברמן, יו"ר Yes Israel

דבר המערכת

מאורעות הרמים המתרגשים עלינו בעת האחרונה השיבו בהנהגת השמאל הקיצוני את התקווה להוביל שוב את אורחי ישראל אל מתווה התענועים של חלוקת הארץ והקמת מדינת טרור בליבה. כאילו לא למדנו כלום בשנים כואבות ובדמים מרובים, תרתי משמע, חוזרים אותם מנהיגי שמאל קיצוני ותובעים הפרדה והיפרדות, קריעה וניתוק.

אך אורחי ישראל נושאים בתוכם רוח בריאה ואיתנה ומבינים היטב את תוצאותיו ההרסניות של רעיון שתי המדינות, הרעיון אותו הובילה מנהיגות השמאל הקיצוני מאז ימי אוסלו. רוב בניינו ומניינו של העם רוצה משהו אחר.

לפני פרוץ אירועי הרמים האחרונים, ככנס 'שלום עכשיו' קבע, למורת רוחם של שומעיו, העיתונאי איש 'הארץ', חיים לוינסון כי 'נושא שתי המדינות כבר לא רלוונטי... לוגיסטית, פיזית וטכנית אי אפשר להחזיר את הגלגל אחורה... המספרים גדולים מדי... המהלך לא יקרה', אמר והוכיח כי העקירה והגירוש (וההתנתקות, בלשונם) שיתקן את המדינה ועלו הון לקופתה.

לאחר הרס בתי דריינוף פרסם העיתונאי שלום ירושלמי טור בו כתב: 'על שני הבתים המסכנים הללו פרצה מלחמת עולם... אם זה מה שקורה סביב שני שלדי בניינים שבנו האחים דריינוף במערב בית אל, יש משהו שיכול או רוצה או יעז לפנות את בית אל שאינה שייכת לשום גוש גדול שעליו מדובר בתכניות של ציפי לבני... האם ראש ממשלה ושר ביטחון יורו אי פעם על מהלך כזה? אף פעם. ואם לוקחים את בתי דריינוף ואת בית אל כמשל, מה יקרה כאשר יבקשו לפנות את אריאל, קריית ארבע או ישובי הבקעה? קרוב לשש מאות אלף איש מתגוררים היום מעבר לקו הירוק, כולל בירושלים. זהו מהלך שדומה להתנתקות כפול חמישים... השמאל מתחבש כדרכו ביוכחים ובתכניות סרק באולמות ממוזגים ומעל דפי 'הארץ'. הימין המתנחל נאבק על כל בית, מזיע, נעצר, קובע עובדות ומגיע להישגים'.

באותו טור צייטט ירושלמי את יו"ר תנועת 'מרצ', חברת הכנסת זehava גלאון, שהודתה ש'פתרון שתי המדינות הולך והופך קשה מאוד ואולי לא ריאלי'.

העיתונאי איש השמאל הקיצוני, גרעון לוי, פרסם באחרונה מאמר בעיתונו 'הארץ' ובו הוא קובע כי המתנחלים ניצחו, כלשונו את מדינת תל אביב במאבק על הארץ, והם ראוים לניצחונם. 'הם פשוט רצו יותר, ולכן גם ניצחו. המתנחלים

השתדלו יותר, הקריבו יותר, השקיעו יותר, התמידו יותר. לכן גם מגיע להם לנצח. בעוד את מדינת תל אביב לא היה אפשר להעיר משאננותה, מאטימותה, מעיוורונה ומבורותה'.

לדבריו המתנחלים 'ניצחו כי אכפת להם יותר והם מוכנים להקריב יותר. הצד השני מתעסק במחאות קוטג' ומחאת הסרדינים, גם זה ליומיים שלושה וגם זה אף פעם לא מספיק'. 'הם הצליחו במטרה העיקרית שלהם והיא הייתה מלכתחילה לסכל כל סיכוי לחלוקה ולהסדר של שתי מדינות. יש היום מעט מאוד אנשים שבאמת חושבים שעוד אפשר לחולל שתי מדינות. אלה שממלמלים את זה ויודעים היטב שאיחרנו את הרכבת הזאת מזמן. הם ממשכיכים למלמל את זה כי הם מרוויחים ככה זמן ולא מציעים שום דבר אחר', כתב.

לוי סבור כי לשמאל הישראלי 'חסרה האש. במחנה המתנחלים האש יוקדת, הוא לא הולך פעם בחודשיים לכיכר להקשיב לשלמה ארצי במוג אוויר נוח. מחנה המתנחלים נאבק, נלחם ודגם אחרי דגם, יום אחרי יום, שנה אחרי שנה. אצלנו אחת לכמה חודשים הולכים להפגנות. זה לא מאבק, זה לא ועם וזו לא מחאה וזוה לא ייצא שום דבר'.

העיתונאים לוינסון ירושלמי ולוי מזהים היטב שרוע העם אינה נכונה עוד לנהות אחר רעיונות מסוכנים והרסניים שכאלה. בשעה זו, בעיקר לנוכח עמדותיהם האידאולוגיות של מרבית שרי ממשלת ישראל, זו השעה לשוב לצינות, לשוב ליהדות, לשוב לארץ ישראל ולתבוע ריבונות.

בשעה זו הלך רוח מדוכדך כובש את שמאל הישראלי המנסה להיאתו בפירורי תקווה שמא יוכלו להפיה רוח ברעיון שכבה זה מכבר לאחר שגרר אותו הרס הרג וחורבן, גם ליהודים וגם לערבים. זו העת לשאת בנאון את חזון הריבונות, חזון האחווה המלאה של עם ישראל בארצו ולהעניק לעם מתווה אמיתי שיוביל אותו אל האמת המוסרית, הערכית וההיסטורית שבשלטון ישראל על ארצו, אמת שתוביל בסופו של יום גם לשקט ולביטחון.

הקריאה לריבונות נובעת מתוך רוח של תקווה ואופטימיות, רוח של צינות ואמונה, רוח של יהדות ועמידה איתנה שתחליף את הייאוש וההידלון שאליה הובילו תכניות השמאל הקיצוני.

קריאה מהנה, מערכת 'ריבונות'



מחזקים את ירושלים, כיכר ציון אוקטובר 2015 צילום: פלאש 90

מכתבים

לדבר גם על הבעיות

אתם כותבים ומדברים רבות על ריבונות והכול נכון וצודק כל כך, אבל לא ניתן להתעלם מהשאלה הבערת אודות האוכלוסייה הערבית שביהודה ושומרון. מה נעשה עם עוד מיליון וחצי ערבים שישנו את דמותה הדמוגרפית ואת אופייה של ישראל. זו הבעיה המרכזית שיש למצוא לה פתרון.

בברכה
עידן ד', ירושלים

תגובת מערכת 'ריבונות':

בציבור המתרחב והולך הקורא להחלת הריבונות קיימות מספר גישות הנותנות מענה לסוגיה השובה זו שאתה מעלה. בין השאר דובר על מבנה אוטונומי עצמאי תחת ריבונות ישראל, זיקה פוליטית לירדן לתושבי יו"ש הערבים, הסדרי תושבות, הצהרת נאמנות, מתן זכות לבקשת אזרחות ועוד.

בגיליונות 'ריבונות' נתנו במה לכמה וכמה ממובילי הגישות

להביא אור

תודה על עיתונכם 'ריבונות'. הוא מעניין מאד. לאחר שאני קורא אותו מהתחלה עד הסוף אני מעביר אותו לבני משפחתי בגוש דן ומה אניד לכנס? הופתעתי לגלות שהם אפילו לא יודעים שיהודה ושומרון אינם נמצאים תחת ריבונות ישראל. פשוט לא יודעים... אז המשיכו אתם להחכים אותנו במידע הקריטי כל כך לעתידנו, ואנחנו נמשיך להפיץ את הגיליונות החשובים כל כך לציבור בישראל.

דנה אלמליח

יוצא לאור ע"י נשים ברוח והפורום למען ריבונות

עורך ראשי וראינות: שמעון כהן מערכת: יהודית קצובר, נדיה מטר

עיצוב ופיתוח קונספט: Good ביצוע גרפי: אלי וייסברג הפקה: אפרת עיצובים

צילומים: גרשון אלינסון, שלומי שלמוני, פלאש 90, נשים ברוח

תלגובות: ribonut@gmail.com פקס: 02-9309148

www.womeningreen.org נשים ברוח, ת.ד. 7352, ירושלים 91072 www.ribonut.co.il

ריבונות / כתב עת מדיני

"לבטל את הסכמי אוסלו הארוכים"

חבר הכנסת מיקי זוהר משוכנע שאם כל חטאת מדינית וריבונית הם הסכמי אוסלו שעדיין מסנדלים את הפוליטיקאים שלנו ואפילו את בג"ץ.



שר התיירות יריב לוין צילום: פלאש 90

חייבים להחיל חקיקה ברוח הריבונות ככל שניתן

'אד דו"ח לוי יש להחיל, וכבר כעת מרכיבים ממנו מיושמים'

האם באמת נגנו ונונה דו"ח אדמונד לוי או שיש סיכוי ליישום?

אני סבור שאת דוח לוי צריך ליישם. גם בנושא הזה היו לי לא מעט שיחות עם שר הביטחון ועם ראש הממשלה. יש הרבה דברים שאינם מתקבלים על הדעת, והדוגמא המובילה היא צו שימוש מפריע, צו שצריך לבטל אותו. מדובר בצו אנטי דמוקרטי שאין שום הצדקה לקיומו, צו שעניינו בעיקר מתן אפשרות למערכת לעקור מטעים שלמים בטענה שעצם נוכחותם על הקרקע היא הפרעה, שזו איוו טענה אמורפית. התוצאה היא שגם כשאין הליך חוקי שמצדיק עקירה משתמשים בכך. השימוש אמנם מועט אבל עצם היכולת לבצע את המהלך הזה זה דבר שלא ניתן להשלים אתו. דו"ח לוי הצביע על הצורך לבטל את הנוהל הזה לאלתר ואני חושב שאין שום סיבה שלא לבטל אותו. גם בעניין הזה פניתי פעם אחר פעם גם בקדנציה הקודמת וגם בקדנציה הנוכחית, ואני מקווה שנראה ביטול של הצו הזה".

לזאת הוא מוסיף ומעיר כי השימוש בצו זה פחת בפועל כמעט לאפס, אך עדיין נדרשת מחיקתו לחלוטין מספר החוקים. לוין מציין כי מעבר לסעיף זה בדו"ח לוי ישנם מרכיבים שונים שמישומם ובהקשר זה הוא מציין כי "יש לזקוף לכות שר הביטחון מאבק עיקש שהביא לשינוי מאוד משמעותי של התשובות שניתנות לבג"ץ. בהקשר הזה התקדמנו מאוד. התשובות היום הרבה יותר טובות, אבל בעיניי אנחנו עדיין בפיגור לגבי ההסדרה התכנונית. צריך לפעול באופן בהול הרבה יותר ומקרה בתי דריינז הוא דוגמא טובה לכך. אם היינו עושים את כל הפעולות שבסופו של דבר נעשו שנה קודם, כל ההריסה הייתה נמנעת".

על מנת להנפיק תשובות יעילות טובות לבג"ץ ובאופן מוקדם ככל הניתן מיפניו, מספר השר "את כל המקומות הבעייתיים והנידונים כעת בבג"ץ, כדי שנוכל לטפל ולהבטיח שהדברים יוסרו כך שלא נגיע למצב שאליו

ממשלה חדשה מתפקדת כאן כבר כמה חודשים ומשר התיירות, השר יריב לוין, אחד הלוחמים הבולטים להחלת החוק הישראלי על יהודה ושומרון, ביקשנו לדעת אם השינויים סביב שלחן הממשלה מקרבים או מרחיקים אותנו מהיום בו תוחל הריבונות על האזור. "אני לא רואה הבדל בין הממשלה הנוכחית לקודמת. המציאות לא שונה בהיבט הזה מול הממשלה הקודמת או זו שלפניה", אומר השר לוין. "המאבקים כעת הם להעמיק את הבנייה מצד אחד ומצד שני רדוש מאבק נחוש לשנות את האופן שבו ישראל מסבירה את עצמה בחוץ. בשלב זה אנחנו נמצאים שם".

"לדבר ולהעלות את נושא הריבונות צריך כל הזמן, אבל מבחינת היכולת להוביל כעת מהלך כזה, נראה שלצדדי הדבר לא אפשרי, אבל זה מסוג הדברים שצריך להם סבלנות והרגע המתאים עוד יבוא", אומר לוין. ומה לגבי הפעילות הפרלמנטאריה להשוואת החקיקה בין שני צידי הקו הירוק? "בנושא הזה צריך ואפשר להתקדם, אבל לא הייתי תולה את הדברים בנושא הריבונות שעלול לעכב אותו. בעיני מדובר בעניין שהוא קודם כל עניין הומאני. אנשים חיים ביישובים וישובים צריכים להמשיך להתקיים, ולכן מה שנכון לאורח במקום אחד צריך להיות נכון בכל מקום.

במובן הזה של החלת החקיקה הוא מהלך נכון וצודק. צריך לזכור שכבר כעת יש הרבה חוקים שמחולקים. אי אפשר לדרוש מיסים מאזרחים אבל כשמגיעים לקבלת שירותים וחובות אחרות הם יהיו מופלים לרעה. לכן במהלך הזה יש בהחלט סיכוי להצליח".

בהקשר זה, מוזכר השר לוין, את הצעת החוק שהגיש בכנסת הקודמת יחד עם חברת הכנסת באותם ימים אורית סטרוק - הצעת חוק הנורמות שדיברה על החלה אוטומטית של החוקים על יהודה ושומרון, "אבל גם אם לא נגיע להחלה אוטומטית, הרי שאין ספק שבעניינה זה חייבים להחיל חקיקה בקצב מאוד מהיר ככל שניתן. שוחחתי בנושא הזה עם שר הביטחון ואני מאוד מקווה שנראה התקדמות כבר בזמן הקרוב".

מה שנכון לאזרח במקום אחד צריך להיות נכון בכל מקום. במובן הזה החלפת החקיקה הוא מהלך נכון וצודק



מיפניו את כל המקומות הבעייתיים והנידונים כעת בבג"ץ, כדי שנוכל לטפל ולהבטיח שהדברים יוסדרו כך שלא נגיע למצב שאליו הגענו בבתי דריינז



הכנסת צילום: shutterstock

הוא עושה בחודשים אלה את צעדיו הראשונים בפרלמנט שלו, וכבר נראה שיש באמתחתי עמדות מדיניות ברורות ונחרצות לעיתים יותר מוותיקי מפלגתו, הליכוד, שהשנים שחקו את אמונתם האידיאולוגית, מי יותר ומי פחות. בעוד אחדים מחבריו למפלגה חוששים להביע עמדות שאולי יכעיסו את קובעי דעת הקהל בישראל ועורכי עיתונים מסוימים בארץ, הוא דווקא לא חושש לומר בדיוק מה הוא חושב על הסכמי אוסלו ועל הצורך בתכנית חלופית. "צאנו למפגש היכרות עם חבר הכנסת הצעיר מיקי זוהר (35).

אתה אומר לא פעם שצריך לבטל את הסכמי אוסלו הארוכים. זה אפשרי בכלל אחרי שנדמה שהטמיעו לנו את ההסכם הזה ב-DNA הפוליטי של הישראלים?

"בעיני כן. זה צריך להיות מהלך אמיץ שעם ישראל יצטרך להיערך אליו. דרושה היערכות דיפלומטית נכונה ויהיה לזה אפקט. אותם הסכמים ארוכים שממשלת רבין חתמה עליהם קיבעה תפיסה שנשמעה בוירה הבינלאומית שהארמות הללו שייכות לפלשתינים. הם כל הזמן מעלים טענה שיש כאן הסכם אוסלו ובהסכם הזה ישראל מודה שהשטח שייך לפלשתינים ולא לה. ההסכם הזה מקבע קו בינלאומי שהוא לא נכון. גם אנחנו יודעים שזה לא נכון וגם הפלשתינים יודעים שהוא לא נכון. הם משתמשים בהסכמים הללו כדי להגדיר אותנו ככושבים למרות שמי שבאמת כושב כאן זה הם כי הרי אנחנו היינו כאן לפניהם".

איזה השלכות מיידיות אתה רואה לביטול רשמי של הסכמי אוסלו?

"כשהסכמי אוסלו יתבטלו לא יהיה מונח של בנייה לא חוקית, כי כשאתה בונה בארץ שלך לא יכול להיות שזה לא יהיה חוקי. כשההסכמים הללו קיימים אפשר לכאורה להבין את בג"ץ כי הם אומרים שכל עוד זה ההסכם אני הולך לפיו. אם תשנה את ההסכם המעמד של השטח ישתנה והפעולות שלך לבנייה בשטח לא תהיינה מנוגדות להסכם".

או למעשה, המדינאים סינדלו את בג"ץ והיום כבר לא ניתן לבוא בתלונות כלפי בג"ץ.

"לא. אני עדיין בא בתלונות לבג"ץ שבמקום להגדיל ראש מעדיף להקטין ראש. הרי ברור גם לבג"ץ שאלו שטחים של מדינת ישראל וברור לו שלגיטמי שנבנה בהם, אבל הוא מעדיף לטעון שהוא נצמד להסכמים. זה סוג של התייפפות. הביקורת שלי כלפי בג"ץ היא שחם יודעים שזה בסדר לבנות שם וזה שייך למדינת ישראל ויהודים צריכים לחיות שם, אבל יש הסכם מטופש שיודעים שהוא גרוע אבל הם דבקים בו בהוקנות תוך התעלמות מוכות הקניין של אנשים וערכים נוספים".

ומה ביום שאחרי ביטול ההסכם הזה? "כשנבטל את ההסכמים נוכל להתחיל להליך מדיני אחר. כעת זה יום שבו אנשים יושבים בחדרים ומדברים על הצדדים האחרים של הסכם אוסלו והוא יתכן שיהיו אבודות לעם היהודי, אבל ניצור מציאות חדשה שהיא טובה לנכדים ולנכדות שלנו, כי רק אחרי ביטול הסכמי אוסלו תוכל להביא ליישום תכנית שמיר לבניית ערים חדשות ביהודה ושומרון ולהביא מיליון יהודים ליו"ש, וכשזה יקרה הפלשתינים יתאימו את עצמם לסיטואציה".

ואיך נתמודד? איך נשמור על השקט הביטחוני במציאות חדשה כזו?

"ביהודה ושומרון יש כיום עשרות רשויות פלשתיניות. אי אפשר להתעלם מכך, אבל כל רשות שתעסוק בטורר ניבש אותה

לכלכלית ונגרום לכך שלא יהיה חשק לגור בה. לעומת זאת כל רשות פלשתינית שתתנער בטורר תקבל עונה כלכלית, תקבל שיתופי פעולה כלכליים שירמו את רמת החיים של התושבים שם ותשלב אותם בשוק העבודה הישראלי. המציאות הזו תגרום לכך שלא ישתלם להם לעסוק בטורר".

ומה לגבי הזירה הבינלאומית?היא תהיה מוכנה לקבל אמירה ישראלית שמקפלת וגוננת את הסכמי אוסלו אחרי כל מדינות אחרות? הבית הלבן, הטקסים ומחזאות הכפייה? האירופים יקבלו את זה? האמריקאים יקבלו את זה?

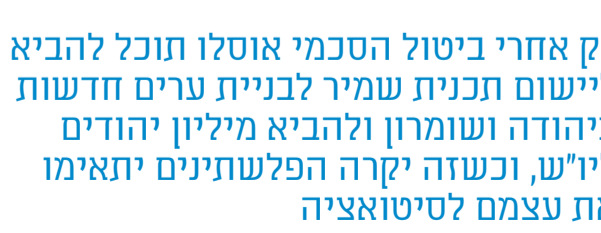
"תלוי מי יהיה בהנהגה האמריקאית. אם זה יהיה ברק אובמה או ברור שהוא לא יקבל, אבל אם בהנהגה האמריקאית יהיה מישהו אחר שיהיה פרטנר טוב יותר יש לי הרגשה שהוא יקבל את זה. עם זאת בהחלט יתכן שיהיו בעיות מדיניות ונצטרך לשקול יחסים עם מדינות אחרות שרוצות להיות שותפות שלנו לא פחות מארצות הברית, כמו רוסיה וסין ומדינות אחרות, שכיום אנחנו דוחים אותם בגלל שאנחנו מחויבים לארה"ב. שלא תהיינה אי הברות, זה טוב לנו כי ארה"ב היא השותף הטוב ביותר, אבל אנחנו לא יכולים להכפיף את עצמנו מדינית ואידיאולוגית בניגוד לרצון העם היהודי בארצו בהתאם למה שנוח וטוב לארה"ב. ארה"ב צריכה לקבל את הדעות שלנו. אם היא תקבל אותנו הברית בינינו תישמר, ואם לא, היא עלולה להיפגע, ואז נקדם שיתופי פעולה עם מדינות אחרות, אבל זו לא המטרה. המטרה היא שמירת הקשר גם עם ארה"ב ובלבד שנשמור על הרעיון היהודי והצינור הנכון לעם ישראל בארצו".

ומה לגבי הרשות הפלשתינית? "יחסם הנכון אליה הוא כמו לרשות מוניציפאלית, ללא זכות הצבעה לפרלמנט הישראלי - גם כי הם לא מעוניינים בכך, וגם כי הם לא מרגישים חלק ממדינת ישראל אלא רוצים להיות רשות עצמאית, וזה מקובל עלי. שיהיו רשות עצמאית בלי שיק ויבחרו את הנהגתם שלהם לשלטון המקומי הפלשתיני. יהיה שלטון ונעזור להם להתנהל תקציבית, על כוד הם לא מפעילים בכספים הללו טרור".

במפלגה שלך לא מתעסקים בנושא החלופה לאוסלו ועוסקים לכל היותר במזעור נזקים

"ומה קורה במפלגות האחרות? בבית היהודי ובמפלגות החרדיות כמה מתעסקים בחלופה לאוסלו? לא הרבה מעזים לדבר על זה. הם נפחדים וחוששים מהתגובה הבינלאומית. אני היום לא חלק מהנהגה במדינת ישראל אלא רק חבר כנסת בליכוד ואני מאוד גאה בכך, אבל כאשר בהמשך בעזרת ה' איהיה בהנהגת המדינה והממשלה ואהיה חלק ממקבלי ההחלטות אוביל ואדחף לכיוון הזה של ביטול הסכמי אוסלו והחלפת תכנית שמיר משנת '92. זה יהיה תהליך לא קצר, אבל ניתן לממש אותו".

רק אחרי ביטול הסכמי אוסלו תוכל להביא ליישום תכנית שמיר לבניית ערים חדשות ביהודה ושומרון ולהביא מיליון יהודים ליו"ש, וכשזה יקרה הפלשתינים יתאימו את עצמם לסיטואציה



יצחק רבין, שמעון פרס ויאסר ערפאת מקבלים פרס נובל לשלום צילום: shutterstock

'שליחי הציבור זקוקים לדחיפת השטח בסוגיית הריבונות'

יו"ר מועצת יש"ע **אבי רואה** מוצא את עצמו רודף אחרי עוד היתר בנייה ועוד מניעת הרס, עוד סלילת כביש ועוד פסיקה מקוממת של בג"ץ, ומה יהיה על דרישת הריבונות? "מברך ומחזק את נשים בירוק על הפעילות, אבל כעת לא אוכל להוביל את המאבק".

יו"ר מועצת יש"ע, אבי רואה, נדרש מתוקף תפקידו זה ומתוקף תפקידו כיו"ר מועצת בנימין, לאין ספור סוגיות מוניציפאליות וניהוליות מול התושבים, מול בתי המשפט, מול משרדי הממשלה וגורמים רבים נוספים. לעיתים נדמה שדווקא במועצת יש"ע הדגש על חזון הריבונות הישראלית ביהודה ושומרון אינו נשמע. רואה אינו מתכחש לתחושה הזו ובמקביל משבח את הארגונים שחחרו לשים להם למטרה את חיזוקו של החזון הזה.



אבי רואה, יו"ר מועצת יש"ע, מבקר במשמרת נשים בירוק ליד בית ראש הממשלה, ינואר 2014 צילום: נשים בירוק

יותר אישורים על מה שבעבר הספיק רק אישור של החטיבה להתיישבות".

עם זאת רואה מציינ כי בעוד הוא ואנשיו מתקשים "לירות לכל הכיוונים", כהגדרתו ולעסוק גם בפתרון המצוקות המעשיות המקשות על התרחבות ההתיישבות וגם להטמעת חזון הריבונות, הרי שהוא רואה את סוגיית הריבונות ככזו הנתונה בידיהם של השליחים במסדרונות הממשל, "זה יעד לנבחרי ציבור שעוסקים

בדברים הגדולים הללו ויודעים להחליט איך, כמה וכיו". השליחים הללו צריכים את הרחיפה והגיבוי הציבורי כדי להוביל את החזון. ללא השטח הם יחושו חולשה".

גם את בניית הישובים החדשים הזנחנו'

רואה מכה על חטא הונחתו של נושא נוסף בשל העיסוק במצוקות השעה - סוגיית הדרישה וההקמה של ישובים חדשים. "גם את נושא הישובים החדשים הונחנו כי אנחנו נמצאים במגננה ועוסקים בשמירת היכולת לבנות כישובים הקיימים. בעבר עבדנו על הקמת ישובים חדשים וגם זה לא מטופל. יש לא מעט נושאים וצריך לקבוע סדרי עדיפויות, והמטרה כעת היא לעבות את הישובים הקיימים".

"ריבונות היא מהלך חשוב שיכול לתת מענים בהרבה כיוונים, אבל אנחנו לא שם לצערי", אומר רואה המעריך כי רבים מהפוליטיקאים חוששים שבג"ץ יסגוד ויבלום כל מהלך באפיק זה, "היו כבר בעבר מקרים שדברים הוצפו ובעקבות זאת סוגדלו בידי בג"ץ".

לעומת הפוליטיקאים והחששות שיתכן ומגיעים אותם מברך רואה על פעילות ההסברה הציבורית בסוגיית הריבונות. "הקריאה שעולה מאנשי השטח להחלת ריבונות היא טובה ונכונה כי היא מציפה משהו אותנטי, ואני גם תומך בכך. במשמרת של 'נשים בירוק' מול בית ראש הממשלה הגעתי כדי לחזק את הקריאה של יהודית קצובר ונדיה מטר, אבל במציאות העכשווית אני לא יכול להוביל את המאבק הזה. כעת

אנחנו צריכים להשיג תוצאות מיידיות למאבקים עכשוויים. האוכלוסייה היהודית ביהודה ושומרון הפכה לאוכלוסייה רגילה

שלא כולה מוכנה להתמודד עם קשיים אלא דורשת ובצדק תנאי חיים סבירים ולא מוכנה להיתקע ארבעים דקות בפקק בדרך הביתה. לכן חשובה פעילות כמו זו של 'נשים בירוק', חשוב שכל קבוצה תתמקד בפעילות בתחום שנראה לה שאיננו מטופל מספיק ואני באופן אישי אניע לחזק בכל מקום שאוכל".

הקריאה שעולה מאנשי השטח להחלת ריבונות היא טובה ונכונה כי היא מציפה משהו אותנטי, ואני גם תומך בכך.

האקבי: זו לא גדה מערבית, זה יהודה ושומרון השייכים לעם היהודי

הקולות הקוראים להחלת הריבונות הישראלית על יהודה ושומרון ולהפנמת האסון שברעיון התעתועים של חלוקת הארץ ממשיכים להגיע גם מעבר לים.



מייק האקבי צילום: פלאש 90

אם עד כה נשמעו קולות ברוח זו מקהילות יהודיות בעולם הרי שקול צלול וברור נשמע באחרונה גם מהמתמודד הרפובליקאני לנשיאות ארה"ב, מייק האקבי.

בביקורו האחרון בישראל הפיץ האקבי לא מעט אמירות ברורות ונחרצות באשר לקשר בין עם ישראל ליהודה ושומרון ודחיית רעיון שתי המדינות. האקבי הקפיד לכלול בביקורו האחרון גיחות למספר מוקדים ביהודה ושומרון. בסידור בשילה שבבנימין הסביר כי מטרת הגעתו לאזור היא על מנת "לראות את ההיסטוריה של עם ישראל", אמר והוסיף המלצה לשומעיו לעשות כמותו ולהגיע לביקור בשטח. "אני מתקשה להבין את עמדת הקהיליה הבינלאומית שמבקשת למנוע מישראל מגורים בטוחים ביהודה ושומרון".

האקבי הוזכר בביקורו כי כל שטח שאותו עזבה ישראל הוביל להרבה פחות שלום וביטחון עבורה. לדבריו הבסיס לשלום חייב להיות הדרישה מהערבים לחדול מההסתה נגד ישראל ולא דרישה מישראל לסגת משטחיה.

דבריו אלה מתיישבים עם דברים שאמר בעבר ולפיהם יש להקים לפלשתינים מדינה, אך לא בארץ ישראל. "ניתן למצוא הרבה מקומות בעולם שעליהם אפשר להחליט להקים מדינה פלשתינית, אבל לא בתוך תחומה של ישראל", אמר אז בראיון לערוץ 7.

ביום שלאחר הביקור בשילה קיים האקבי מסיבת עיתונאים ובמהלכה ביקש אחד העיתונאים לבקר את ביקורו במה שהגדיר כ'הגדה המערבית', אך האקבי תיקן אותו מיידית וחייד: "אני קורא לאזור הזה יהודה ושומרון, ומדובר בשטח ששייך לעם היהודי ולמדינת ישראל".

האקבי מצידו הוסיף והביע ביקורת לנוכח הלחץ האמריקאי על ישראל להקפאת הבנייה ביהודה ושומרון. "הווי בעיניי שאמריקה כידדתה של ישראל לוחצת עליה בנושא הבנייה ביהודה ושומרון יותר מאשר היא לוחצת על איראן בסוגיית הגרעין".

הדברים שאמר האקבי בביקורו זה בישראל משתלבים היטב עם אמירותיו והכרותיו בביקורים קודמים. לפני כשנה ביקר בגוש עציון ונשא דברים על השייכות היהודית לאדמות אלה, שייכות המובילה בהכרח למסקנה שבנייה יהודית בגוש עציון היא לגיטימית ביותר ועל ארה"ב לחזק כל פעולה ישראלית המאפשרת לתושבי ישראל את בניית עתידם ומשפחתם. ■

ניתן למצוא הרבה מקומות בעולם שעליהם אפשר להחליט להקים מדינה פלשתינית, אבל לא בתוך תחומה של ישראל

"אני קורא לאזור הזה יהודה ושומרון, ומדובר בשטח ששייך לעם היהודי ולמדינת ישראל"

אר"ץ - ארגון ריבונות צעיר

דניאל גבאי, רכז אר"ץ

לא מזמן ציינו ועשור לגירוש, והנוער הלאומי של היום עודו מושפע ממנו. כילדים שצפו בכל המתרחש- צרוב בהם המאבק הכתום העיקש, שהסתיים לו בקול ענות חלושה ושקטה. למרות היותו נוער איכותי ואידיאליסטי מאין כמותו- בשנים האחרונות הוא בוחר, במין הדחקה שכזאת, לא להתעסק בנושאים מדיניים, ופחות להילחם על ארץ ישראל. הוא מתחבר לעשייה חברתית, ופחות לציגונות מדינית. עמותות כמו "קו לחיים", "שמחה לילד", "שלוחה" וחברים לרפואה"- מלאו אסמיהם בטובי בנינו ובנותינו.

בשיחות רבות שקיימתי בעבר עם בני הנוער הלאומי - גיליתי חוסר מודעות מפתיע לחשיבותו של המאבק על ארץ ישראל. מן הראוי לציין כי לרבים מהם, בעיקר מהצד המערבי של הקו הירוק, המושג "ריבונות" לא אומר ולו כלום. גם הסכנה שבהקמת מדינה "פלסטינית" לא הייתה ברורה להם דיה. וממילא לא היה שום ארגון מסודר שסעק בנושא המדיני ועודד פעילות ציבורית בעניין. כמוכן שגם לאופי המאבק בהתנתקות היה השפעה גדולה. אישות וחוסר אמון ביכולתנו להשפיע פשו גם במעטים שכן היו מעוררים ומודעים- וגם עברכם היה בתוכם. הבודדים והמבודדים שכן עסקו, ועודם, ביישוב הארץ באופן פיזי, הם "נוער הגבעות".

אך בגל הטרור האחרון- משהו השתנה, התעורר, ולנוכח ההפקרות הביטחונית, והתחושה שלא ניתן מענה הולם לטרור- צצו להן יוזמות מבורכות שבאו כולם מן הנוער, שכבר לא היה מוכן לקבל את המציאות הזאת כמו שהיא ולדרוש שינוי. המוני תלמידים לבשו ביום חזרתם ללימודים מחופשת התגים חולצות אדומות, כמחאה. עשרות צמתים מרכזיות ברחבי הארץ נצבעו מטרים של חיזוק לכוחות הביטחון. ישיבות, מכינות, וסניפי תנועות הנוער עלו לירושלים לעודד את רוחם של היושבים בציון, ולחלק מיני מתיקה לשומרי החומות. וכמוכן- הצעדה שהארגון שלנו הוציא אל הפועל בשוק מחנה יהודה, שבה השתתפו עשרות, ובה חיוקנו את התושבים וקראנו למימוש הריבונות בשכונות הערביות בירושלים, כדי למנוע את גל הטרור הבא. המציאות משתנה- והדור הצעיר הלאומי, מתעורר ומחפש מסגרת מתאימה לממש את כוחותיו האדירים- ולשנות מציאות.

וזה בעצם הרקע להקמת אר"ץ- ארגון ריבונות צעיר. ההבנה שדרוש כאן מהלך מדיני אמין, שיחריב את שאיפת אויבנו לייש אותנו מן האדמה הזאת. מהלך ציוני אמיתי, שיבטיח לנו- בני הדור הצעיר- עתיד טוב יותר, במדינה יהודית יותר, ריבונית יותר. ■



צעירי אר"ץ בפעילות בשוק מחנה יהודה וזא בסמירון עיני אודות הריבונות תשע"ו צילום: אר"ץ

חפשו אותנו בפייסבוק: אר"ץ

צעדיה הראשונים של חברון המתחדשת

בראיון ל'ריבונות' מספר הרב **אליעזר ולדמן** על ידידות ושותפו להקמת הישוב היהודי בחברון, הרב משה לוינגר זצ"ל, על ימי ההתיישבות הראשונים ועל השיעור בציונות שקיבלו מיגאל אלון.



חודשים אחדים לאחר פטירתו של מחולל חידוש הישוב היהודי בחברון ומי שהיה המנוע מאחורי תנופת כלל ההתיישבות ביש"ע, הרב משה לוינגר זצ"ל, שוחחנו עם שותפו למהפכה, ראש ישיבת 'ניר' בקריית ארבע, הרב אליעזר ולדמן, על הימים ההם בהם למדו מהמפא"יניקים איך קובעים עובדות בשטח.

"למדנו יחד בישיבת מרכז הרב משנת תשי"ח, ואחרי תקופה קצרה התחלנו ללמוד בחברותא", מספר הרב ולדמן על ראשיתו של הקשר של מי שלימים נקשרו גם בקשרי משפחה כאשר הוא עצמו הציע לרב לוינגר את מרים, קרובת משפחתו כשידוך ושנה לאחר חתונתם השיב לו הרב לוינגר והציע לו כשידוך את קרובת משפחתו שלו.

הקשר ההדוק בין השניים, קשר שהוביל לתנופת התיישבות החל ברוח שנשבה אז בין כותלי בית המדרש בהנהגתו של רבם הרב צבי יהודה קוק זצ"ל. "המתח הרוחני החינוכי בישיבה היה ריווי בצפייה לצעדי גאולה נוספים מצד הקב"ה. התחנכנו לראות בכל התהליך הציוני מראשיתו כמעשי ה' הבאים לעורר את עם ישראל שבגלות לגאולה, לאחריות לאומית, למרידה בגלות ועללייה לארץ ישראל, ולכן ראינו בכל התהליך מראשיתו ממד אלוקי, כך בחודאי ההתיישבות והקמת מדינת ישראל, הכול כמעשה ה' לגאולת ישראל. מעבר לכך שחינו בחווייה מתגדות את עצמאות ישראל ככבוד ה', גם ציפיו לצעדים נוספים".

הפלקטים בבני ברק וירושלים קוממו

הצעדים הבאים הגיעו במלחמת ששת הימים שפרצה ומן קצר לאחר דבריו המפורסמים של הרב צבי יהודה בליל יום העצמאות תשכ"ז, "אמנם גם אני וגם הרב לוינגר לא היינו באותה סעודה חגיגית, כי כבר היינו נשואים, אני הייתי במרכז שפירא והוא היה בנחלים, אבל

שמענו מיד את הדברים שלא ידענו את פשרם, שמענו את זעקתו של הרב 'איפה חברון שלנו? איפה שכם שלנו? השכחנו אותם?'. למחרת יום העצמאות, נאצר, נשיא מצרים, הכריז לעיני כל העולם שהוא עומד לזרוק את היהודים לים, גייס את צבאו ונתן הוראה לסלק את חיילי האו"ם שהיו בגבול הנגב וסיני ובישראל החלו גיוס והיערכות. החלו שלושה שבועות של מתח שהעלה אצלנו את הציפייה והעובדה שהקב"ה פתח בפנינו את שערי יהודה שומרון, עזה והגולן זה מה שקשר בינינו".

בשלושת שבועות ההיערכות והמתח שטרם המלחמה, כעוד העם כולו היה מגויס היו השלושה - הרב לוינגר, הרב ולדמן והרב דרוקמן - לא מגויסים שכן הם שירתו ברכנות הצבאית ובשלב זה טרם הוחל בגיוס רבנים ור"מים. "באותם ימים ראינו פלקטים בירושלים ובבני ברק ומדעות בעיתונות החרדית שהתוכן שלהן הוא קריאה לעם ישראל לחזור בתשובה כי אנחנו עומדים בפני סכנה גדולה לקיומנו. חשבנו, הרב דרוקמן ואני, ודיברנו על כך שלא זה צריך להיות המסר, לא מסר של הפחדה. ברור שטוב וחשוב לחזור בתשובה אבל לא מתוך הפחדה. המסר צריך להיות חיזוק הביטחון של עם ישראל והציפייה לגאולה כדי לרוםם את הרוח והביטחון".

"למחרת הגיע אלינו הרב לוינגר מנחלים וגם הוא חשב אותו דבר. הלכנו לרב צבי יהודה ואמר שנחבר ניסוח והוא ורבנים אחרים יחתמו עליו. חיברנו נוסח ביום רביעי בשלפני המלחמה וחילקנו בינינו תפקידים, מי יילך להחתים את איזה רב, אבל עוד לפני שהגענו למסירת הדברים לתקשורת פרצה המלחמה, נוכח הרב ולדמן.

זוכים שגם אנחנו נשתתף במהלכי הגאולה

המלחמה הסתיימה ושיבת העם לערש הולדתו ההיסטורית הפיחה בעם כולו רוח חדשה, בישיבת

זאת בשתי החזיתות האחרות לא הצלחנו באותה תקופה. גם אם נמצאו ערבים שהיו מוכנים להשכיר בתים הופעל עליהם טרור והם חזרו בהם. גם בממשלה, ממשלת לוי אשכול, לא היו מוכנים לאשר. הם לא אמרו במפורש לא, אלא שזה לא הזמן המתאים לכך וכיוצא באלה".

שיעור בציונות מעשית מיגאל אלון

במקביל להמתנה לאישור ראשוני של הממשלה המשיך גרעין המתיישבים במאמצי איתור בתים להשכרה. בשלב זה, מציין הרב ולדמן, החלה התעוררות רחבה בישראל למען ארץ ישראל השלמה. אישי ימים ושמאל חברו תחת הכותרת הזו ובהם אליעזר לבנה, נתן אלטרמן, משה שמיר, ישראל אלדד, גאולה כהן ואיתם ציגי הקבוצה הדתית הרב נריה, הרב לוינגר, הרב ולדמן ואחרים. "זו הייתה התעוררות שהצביעה מיד על התקיימותו של חזון שעליו למדנו בבית המדרש, כ'אורות' ובאגרת של הנציב למדנו שעתידי עניין ארץ ישראל לאחר גוונים שונים בעם ישראל והדבר מוכיח על הממד האלוקי של הדברים וחשיבותם, והנה הדברים מתגשמים".

"בעניין האישור הממשלתי המתעכב הציעו לנו חברנו מהשמאל בתנועה להיפגש עם שר העבודה, יגאל אלון, שהיה ידוע כאקטיביסט, ולבקש ממנו עצה. קיבלנו את ההצעה, הלכנו לאלון והצגנו בפניו את המשאלה להשגת אישור ממשלתי. הופתענו מהתשובה שלו. הוא אמר לנו 'השתגענתם? אתם רוצים אישור ממשלתי? כך לא פועלת הציונות. אף פעם לא ביקשנו אישור של המוסדות הרשמיים, אלא קודם קבענו עובדות ואחר כך ביקשנו אישור. אם לא היינו נוגחים כך לא היו קמות גוסטר וחניתה'. זה הפתיע אותנו. הגאולה".

מתוך התחושה הזו יוצאים החברים לראשיתו של מבצע ההתיישבות המתחדשת בלב הארץ כאשר המבצע הראשון הוא התגייסות למבצע השיבה לכפר עצינן בהנהגתו של הרב חנן פורת. "העלייה לכפר עצינן נעשתה באלול, שלושה חודשים אחרי המלחמה וסברנו שמדובר במבצע חשוב מאוד אבל אי אפשר להסתפק בחידושו של קיבוץ אלא יש לשוב ולבנות מחדש את הערים העתיקות שלנו וחשבנו שהמקום הנכון ביותר הוא חברון", אומר הרב ולדמן ומיד ממרה להבהיר כי בכל פעם שהוא מתבטא בלשון רבים הלשון אינה מדויקת. "חשוב לדעת שהמנוע הגדול, היוזם, המפעיל והפועל יומם ולילה באמונה ובמרץ גדול של עשייה וארגון היה הרב לוינגר. בלעדיו כל המציאות הזו לא הייתה נוצרת. כל מה שאני אומר שעשינו כוננתי שרק עורנו לפילות שלו, סייענו לשינוי המציאות עד לימינו אלה, ימים של ארבע מאות אלף איש ביהודה ושומרון".

פעלנו בהתחלה בשלוש חזיתות, קודם כל להחתים משפחות שתהיינה מוכנות לעבור להתגורר בחברון. לא רצינו להכות עד הקיץ הבא וסוף שנת הלימודים אלא שנהיה ערוכים מיד כשנוכל. החזית השנייה היא המאמץ לשכור בתים בחברון או לקנות אותם. החזית השלישית היא החזית הממשלתית, להשיג אישור ממשלתי למבצע. למעשה החזית היחידה שהצלחנו בה הייתה בהחתמת משפחות. הדברים עברו מפה לאוזן ופנינו - ושוב, אני מברך בלשון רבים, אבל מי שהוביל את הפעילות היה הרב לוינגר - למשפחות ועם ישראל חי ומתעורר. לעומת

חונכנו לפעול בצורה ממלכתית, ועד היום אנחנו פועלים בצורה ממלכתית. הרב לוינגר פעל והורה את הדרך, איך גם אם אנחנו ממלכתיים ביותר נוכל לדחוף את הממלכה לאותם דברים שצריכים להיעשות, וכך המשכנו לפעול".

לקראת חג הפסח החליטה קבוצת החברים לעלות לחברון. בתים אמנם לא עלה בידיהם לרכוש או להשכיר אבל נודע להם על מלון 'פארק' שבכניסה הצפונית לחברון, "זה היה מלון ישן, מלון של מינוס כוכבים...), ללא חלונות ותנאים. בעבר בתקופת הקיץ היו מגיעים אליו שיחי"ם מסעוריה כדי ליהנות ממוג האוויר הנוח של חברון, אבל כעת הוא נותר שומם. בעל המלון, קוואסמה, שמח על ההזדמנות להרוויח קצת כסף. חתמנו חוזה לשכירת המלון לשבוע עם אופציה לחודש ובהמשך אופציה לשנה, כי בשלב הזה לא ידענו מה יהיה".

"אמרנו לו שאנחנו לא צריכים את העובדים שלו ונסתדר לכד. הנשים שלנו הגיעו והכשירו את המלון. מפה לאוזן עברה השמועה על כך שעומדים לערוך בחברון פסח ראשון מאז תרפ"ט. רבים נרשמו להשתתפות באותו ליל סדר. כמאה איש הצטרפו. בחג עצמו לא היה מקום בחדרים והגברים ישנו בפרוודורים על מזרונים", ממשיך ומספר הרב ולדמן שהוא ורעייתו היו אחת משלוש המשפחות שנקבע שישארו למגורים בלון. המשפחות האחרות היו משפחת לוינגר ומשפחת עמירם.

ובליל הסדר עצמו "היה נפלא. הומנו את הרב דרוקמן לערוך את הסדר. רקדנו כל הדרך למערת המכפלה וכך התחדש הישוב היהודי בחברון. זה התחיל בשלוש משפחות קבועות, והיום יש כבר למעלה מעשרת אלפים איש בקריית ארבע חברון. מסתבר שיגאל אלון זדק. חודש ימים היינו בלון פארק, הממשלה התלבטה בעניין שלנו, סייע לנו יגאל אלון בממשלת האחדות יחד עם שרים של המפד"ל. בנין הוביל את הדרישה שבהצבעה הממשלתית לא תהיה התנגדות להכרה בנו, ולכן הציע שהנוסח לא יכלול הכרה בחידוש הישוב בחברון אלא חידוש הישיבה שנהרסה בחברון בתרפ"ט. לשירי השמאל הסבירו ששיבה קל להזיז ממקום למקום, ולכן אין סיבה להצביע נגד. כך התחדש חידוש גדול בתולדות ההתיישבות - לראשונה ישוב התחיל בישיבה ולא להיפך".

מעריץ ומברך את מובילי דרישת הריבונות

את העיקרון אותו למדו המתיישבים החדשים מנציגי ההתיישבות הוותיקה מתקשה הרב ולדמן לשכוח. "הלכנו בדרך הקלאסית של התהליך הציוני, כפי שאלון אמר 'קובעים עובדות בשטח', בכל מקום שהמחרשה תגיע שם יהיה הגבול. ומשוכנע שגם בסוגיית הריבונות הממשלה והנהגנה המדינית יצטרפו אל הקולות שיעלו מהשטח: "הממשלות לא היו מוכנות לכך אז ועד היום הן לא מוכנות לקבוע בצורה ברורה את הריבונות. שרי ממשלה צריכים להתרגל ולהגיד בצורה רשמית כשם המדינה את האמת, שאם ישראל שייכת רק לעם ישראל ואין בה שום זכויות לעמים אחרים. הלא בפרשת בחוקותי ישראל לא ילך בדרך ה' הקב"ה יפור אותם בגויים ואחר כך כתובה קללה נוספת 'והשימות' אני את הארץ ושמועו עליה אויביכם היושבים בה", גם הארץ תקולל ותהיה שוממה. חז"ל אמרו שזה סימן ברכה, שכאשר עם ישראל לא יהיה

בארץ הארץ לא תיתן את ברכתה לעמים אחרים. גם הברכה הגשמית לא תיתן לעמים אחרים. הארץ נשאת נאמנה לעם כשם שהעם נשאר



המנוע הגדול, היוזם, המפעיל והפועל יומם ולילה באמונה ובמרץ גדול היה הרב לוינגר. בלעדיו כל המציאות הזו לא הייתה נוצרת. הרב לוינגר, צילום: נרשון אלינסון כל הזכויות שמורות

נאמן לארץ. זרים יכולים רק להביא הרס וטרור לארץ, ושממה ולא ברכה של חיים. לכן באלפיים השנים שלא היינו פה מהבחינה הלאומית הארץ נשארה שממה, למרות שהיא הייתה נשלטת בידי אימפריות. אף אחד לא פיתח את הארץ כי אי אחד לא חש בה תחושת מולדת. אנחנו מצויים ומיוערים להביא חיים לארץ".

לקראת סוף דבריו מתייחס הרב ולדמן להמפכה התודעתית המתחוללת בשנים האחרונות על ידי תנועת 'נשים בירוק' בסוגיית תביעת הריבונות על כל חלקי ארץ ישראל, "אני רוצה לברך ולהביע הערצה לתנועת 'נשים בירוק' שמדברת בלשון ברורה בסוגיית הריבונות ואומרת שהארץ שלנו. כל עוד שבממשלה הדברים לא נשמעו, מתוך פחדים שונים, להצים שונים וחולשה באמונה, לפחות שאנחנו נשמיע את הדברים על האמת והחיים של ארץ ישראל בצורה ברורה".

בדבריו קובע הרב ולדמן כי חזון הריבונות הישראלית על כלל הארץ אינו רק עניינו של עם ישראל אלא עניינו של העולם כולו והאמונת כולן. "אנחנו מיועדים להביא ברכה לכל משפחות האדמה. כך נאמר לאברהם אבינו בדיבור הראשון של הקב"ה אליו 'ונברכו בכך כל משפחות האדמה'. את הברכה הזו נוכל להביא בשלמות רק מהארץ הזו כשהיא נתונה לשליטתנו וכשהימים יהודיים פורחים בה. הגויים צריכים לדעת שלא תהיה להם ברכה, גם אלו שסביבנו וגם לאלו שחושבות את עצמן למעצמות הגדולות, אלא מעם ישראל, ולכן הם צריכים לדעת שזו זכות ובשבים לעזור לעם ישראל להתיישב בארץ ישראל. הנביא מתאר איך הגויים יביאו את ישראל על כתפיהם. התהליך הוא קמעא קמעא וחשוב לקבוע עובדות, עובדות של מיליוני יהודים שתיישבו בכל רחבי ארץ ישראל. את זה אנחנו עושים והקב"ה עוזר לנו בכך בצורה פלאית בעשרות השנים הללו".

את דבריו חותם הרב ולדמן בפן נוסף של האחיזה בארץ, הפן הרוחני ההולך ומתעצם. "מאז מלחמת ששת הימים נעשתה מהפכה תרבותית רוחנית בארץ ישראל. התורה התעצמה מאוד. אין כיום עיר עיירה או כפר שאין בו מוסדות תורה, ישיבות, כוללים, ישיבות הסדר, אולפנות וכו'. זה לא לפני מלחמת ששת הימים. המגע עם אדמת ארץ ישראל מעורר את קדושת הנשמה של ארץ ישראל, וגם בתהליך זה אנחנו מתקדמים ועוד נתקדם בעזרת ה'".

הארץ נשאת נאמנה לעם כשם שהעם נשאר נאמן להביא הרס וטרור לארץ



הרב משה לוינגר ליד הסרקטור שפוחל את הדבר הראשונה בשטח שעליו תבנה קריית ארבע 99. צילום: נרשון אלינסון. כל הזכויות שמורות

'הניבוש היחיד שהיה ביו"ש הוא הניבוש הערבי'

עו"ד יוסי פוקס, יו"ר הפורום המשפטי למען ארץ ישראל קורא לחדול מהשיח הביטחוני ולעבור לשיח ערכי ומשפטי שבו קלפיה של ישראל חזקים. "המשפט הבינלאומי איתנו".



הרט בתי דייקוף בבית-אל, המאבק על ארץ ישראל בעיצומו צילום: פלאש 90



ארץ ישראל המערבית והמזרחית יותנה לבריטניה כפיסקודן להקמת בית לאומי לעם ישראל. מפה של גבולות המנדט הבריטי.

במקום לטעון שאנחנו מממשים את זכויותינו על הארץ אנחנו מדברים על ביטחון. הפלשתינים מדברים על צדק ואנחנו על טרור וכשממשיכים לדבר רק על הגנה עצמית העולם הוא שתחזיר את השטח שלהם ויהיה לך שקט.

ממשלות ישראל הוא מחדד ואומר כי בעוד זו המציאות המשפטית הבינלאומית מתעוררת בעיה כאשר ישראל מדברת על שתי מדינות וכשמדברים על מפת הדרכים שמובילה למדינה פלשתינית ניתן לטעון שיש מוכנות ישראלית להכרה במדינה פלשתינית, וזו טעות פטאלית. נתון חשוב נוסף מציג עו"ד פוקס כשהוא מזכיר שבכל הפסקות האש שבמלחמות השונות נקבע במפורש שקווי שבית הנשק לא יחשבו כגבול בינלאומי. "כשהפלשתינים מפמפמים מעל כל במה על קווי הגבול הבינלאומי הם סותרים את האמת כי נקבע שאלו לא קווי גבול אלא אך ורק קווי שבית נשק".

במציאות כזו, אומר פוקס, לאחר שממשלות ישראל הצהירו הצהרות בזכות הפלשתינים למדינה עצמאית צפויים קשיים לא פשוטים במאמץ לשנות כיוון מדיני, אבל עם זאת הוא לא אומר נושא ומזכיר שמאחר ולא דובר על גבולותיה של אותה מדינה פלשתינית עדיין יכול מנהיג ישראלי לומר שהכוונה היא למדינה פלשתינית בירדן.

הניבולאומי. אחת הדוגמאות הבולטות הוא הפרופסור יוג'ין רוסטאו שנפטר לפני 15 שנה. "הוא היה תת מזכיר המדינה האמריקאי שניסח את החלטת מועצת הביטחון של האו"ם 242, אותה החלטה שבה מנופפים הערבים בדרישה לנסיגה ישראלית. לימים הוא היה לדיקאן הפקולטה למשפטים באוניברסיטת ייל. הוא קבע ש'הוכות של יהודים להתיישב ביו"ש וירושלים מבוססת במשפט הבינלאומי על אותה זכות להתיישב בתל אביב ובחיפה'".

חיוזק לעמדתו זו של פרופ' רוסטאו מציב פרופסור ג'וליוס סטון מאוניברסיטת סידיני בלימוד גם בהארורד ונחשב לאחד המומחים הגדולים בעולם במשפט הבינלאומי ומאחוריו כתיבה של 27 ספרים בנושאים הללו. פרופ' סטון כתב ואישר את העמדה שלפיה אין כיבוש מאחר והשטחים הללו לא הוחזקו כדון ע"י ריבון אחר לפני מדינת ישראל, אלא היו כבושים בידי ירדן ומצרים. הוא קובע שהחלטת חבר הלאומים תקפה עד היום.

'הצהרותיהן של ממשלות ישראל עשו את העבודה עבור הערבים'

אז איך קורה שלמרות כל הדברים הברורים והידועים הללו העולם היום אומר אחרת? "העולם עובר תהליך של פוליטיזציה של המשפט הבינלאומי, ומי שעשה עבורם את העבודה הטובה זו ממשלת ישראל להורותיה. במקום לטעון שאנחנו מממשים את זכויותינו על הארץ אנחנו מדברים על ביטחון. הפלשתינים מדברים על צדק ואנחנו על טרור וכשממשיכים לדבר רק על הגנה עצמית העולם אומר לך שהפתרון הפשוט הוא שתחזיר את השטח שלהם ויהיה לך שקט".

את דבריו על ההתנהלות הבעייתית של

כאמור, מתחילה בוועידת סאן רמו ומאושרת באמנת האו"ם. "לפני פטירתו סיפר לי הרב חנן פורת שיועציו של בן גוריון אמרו לו שכאשר הוא מכריז על הקמת המדינה שירכיו על מדינה בגבולות המוכרים על ידי העולם, אבל בן גוריון סירב ואמר שהוא מכריז על מדינה בכל מקום שבו יהודים מתיישבים. זו הסיבה שבמגילת העצמאות פוקס ממשיך בסקירה ההיסטורית המעגנת את מעמדה החוקי של ישראל ביהודה ושומרון; "כשהוכרו על הקמת המדינה פתחו הערבים במלחמה נגד הישוב היהודי. ירדן, שהגבול הבינלאומי שלה הוצב על קו הירדן באותה החלטת חלוקה בשנות העשרים, יצאה מהגבול הבינלאומי שלה בשנת 48 וכבשה באופן בלתי חוקי את יו"ש ומזרח ירושלים. כל העולם, חוץ מבריטניה ופקיסטאן, ראה בה כובשת. עבור בריטניה העמדה הזו הייתה המשך ישיר למדיניות שבה היא נקטה במשך 20-25 השנים שקדמו לכך, שנים שבהן היא עסקה בהפרת אותו כתב מנדט שניתן לה. עמדת פקיסטאן הייתה תלויה באזעמה הבריטית, אבל חוץ משתי אלה לא הייתה מדינה שקיבלה את הכיבוש הירדני כחוקי".

המשמעות, מדגיש פוקס, היא שמי שהיה כובש כאן זו ירדן מ-48 ועד 67. כך גם מצרים לגבי רצועת עזה. גם לה היה שם דין של כובשת אוד מוצל אש הכבשנים באושוויץ והעדיף לקבל את המצאת מאשר להישאר בלא כלום. לעומת הישוב היהודי סירבה ההנהגה הערבית לקבל את החלוקה "ולכן אין להחלטה הזו תוקף. כל המשפטים הרציניים יודעים שאין להחלטה הזו תוקף", הוא קובע ושם להדגיש את מה שאמר בראשית הדברים: "החלטת החלוקה הייתה הרוח הגבית להקמת המדינה, אבל היא לא התשתית המשפטית להקמת המדינה. התשתית הזו, לעמדה זו חוברים בכירי עולם המשפט

הלאומים פה אחד. המישים ושתיים מדינות היסטוריים שאינם מוטלים בספק כלשהו, ופוקס מסביר: "צריך להבין שבניגוד לטעות הנפוצה, הבסיס במשפט בינלאומי להקמת מדינת ישראל אינו החלטת כ"ט בנובמבר של עצרת האו"ם. הרקע האמיתי הולך אחורה לשנת 1920, כאשר התכנסה ועידת סאן רמו שבה חולקה ארץ ישראל מחדש בין הבריטים והצרפתים אחרי נפילת האימפריה העות'מאנית. החלק הרלוונטי לגבינו הוא ארץ ישראל המערבית והמזרחית שניתן לבריטניה כפיקדון. מי שעיין בטעיפי כתב המנדט שנחתם בוועידה ימצא שם סעיפים שנרמה שמישהו מ'הבית היהודי' הוא שכתב אותם. בין השאר נכתב שם שמדובר בשטח שנועד להקמת בית לאומי לעם ישראל. מדובר שם גם על זכות להתיישבות יהודית צפופה. אין שם ולו מילה אחת על זכויות לאומיות לעם הערבי בחלק 'פלסטיין' אינו מעיד על שייכות ערבית כלשהי, אלא מדובר בלא יותר מאשר כינוי לטריטוריה מסוימת, כינוי שאגב הומצא על ידי הרומאים כשביקשו לגנות בכך את העם היהודי ולדמות אותו לפלשתיים.

הכובשת הבלתי חוקית היחידה - ירדן

ובחזרה לתכנית החלוקה - עורך הדין פוקס מזכיר את הסכמתו של הישוב היהודי שהיה אז אוד מוצל אש הכבשנים באושוויץ והעדיף לקבל את המצאת מאשר להישאר בלא כלום. לעומת הישוב היהודי סירבה ההנהגה הערבית לקבל את החלוקה "ולכן אין להחלטה הזו תוקף. כל המשפטים הרציניים יודעים שאין להחלטה הזו תוקף", הוא קובע ושם להדגיש את מה שאמר בראשית הדברים: "החלטת החלוקה הייתה הרוח הגבית להקמת המדינה, אבל היא לא התשתית המשפטית להקמת המדינה. התשתית הזו, לעמדה זו חוברים בכירי עולם המשפט

הלאומים פה אחד. המישים ושתיים מדינות היסטוריים שאינם מוטלים בספק כלשהו, ופוקס מסביר: "צריך להבין שבניגוד לטעות הנפוצה, הבסיס במשפט בינלאומי להקמת מדינת ישראל אינו החלטת כ"ט בנובמבר של עצרת האו"ם. הרקע האמיתי הולך אחורה לשנת 1920, כאשר התכנסה ועידת סאן רמו שבה חולקה ארץ ישראל מחדש בין הבריטים והצרפתים אחרי נפילת האימפריה העות'מאנית. החלק הרלוונטי לגבינו הוא ארץ ישראל המערבית והמזרחית שניתן לבריטניה כפיקדון. מי שעיין בטעיפי כתב המנדט שנחתם בוועידה ימצא שם סעיפים שנרמה שמישהו מ'הבית היהודי' הוא שכתב אותם. בין השאר נכתב שם שמדובר בשטח שנועד להקמת בית לאומי לעם ישראל. מדובר שם גם על זכות להתיישבות יהודית צפופה. אין שם ולו מילה אחת על זכויות לאומיות לעם הערבי בחלק 'פלסטיין' אינו מעיד על שייכות ערבית כלשהי, אלא מדובר בלא יותר מאשר כינוי לטריטוריה מסוימת, כינוי שאגב הומצא על ידי הרומאים כשביקשו לגנות בכך את העם היהודי ולדמות אותו לפלשתיים.

הכובשת הבלתי חוקית היחידה - ירדן

ובחזרה לתכנית החלוקה - עורך הדין פוקס מזכיר את הסכמתו של הישוב היהודי שהיה אז אוד מוצל אש הכבשנים באושוויץ והעדיף לקבל את המצאת מאשר להישאר בלא כלום. לעומת הישוב היהודי סירבה ההנהגה הערבית לקבל את החלוקה "ולכן אין להחלטה הזו תוקף. כל המשפטים הרציניים יודעים שאין להחלטה הזו תוקף", הוא קובע ושם להדגיש את מה שאמר בראשית הדברים: "החלטת החלוקה הייתה הרוח הגבית להקמת המדינה, אבל היא לא התשתית המשפטית להקמת המדינה. התשתית הזו, לעמדה זו חוברים בכירי עולם המשפט

הלאומים פה אחד. המישים ושתיים מדינות היסטוריים שאינם מוטלים בספק כלשהו, ופוקס מסביר: "צריך להבין שבניגוד לטעות הנפוצה, הבסיס במשפט בינלאומי להקמת מדינת ישראל אינו החלטת כ"ט בנובמבר של עצרת האו"ם. הרקע האמיתי הולך אחורה לשנת 1920, כאשר התכנסה ועידת סאן רמו שבה חולקה ארץ ישראל מחדש בין הבריטים והצרפתים אחרי נפילת האימפריה העות'מאנית. החלק הרלוונטי לגבינו הוא ארץ ישראל המערבית והמזרחית שניתן לבריטניה כפיקדון. מי שעיין בטעיפי כתב המנדט שנחתם בוועידה ימצא שם סעיפים שנרמה שמישהו מ'הבית היהודי' הוא שכתב אותם. בין השאר נכתב שם שמדובר בשטח שנועד להקמת בית לאומי לעם ישראל. מדובר שם גם על זכות להתיישבות יהודית צפופה. אין שם ולו מילה אחת על זכויות לאומיות לעם הערבי בחלק 'פלסטיין' אינו מעיד על שייכות ערבית כלשהי, אלא מדובר בלא יותר מאשר כינוי לטריטוריה מסוימת, כינוי שאגב הומצא על ידי הרומאים כשביקשו לגנות בכך את העם היהודי ולדמות אותו לפלשתיים.

הכובשת הבלתי חוקית היחידה - ירדן

ובחזרה לתכנית החלוקה - עורך הדין פוקס מזכיר את הסכמתו של הישוב היהודי שהיה אז אוד מוצל אש הכבשנים באושוויץ והעדיף לקבל את המצאת מאשר להישאר בלא כלום. לעומת הישוב היהודי סירבה ההנהגה הערבית לקבל את החלוקה "ולכן אין להחלטה הזו תוקף. כל המשפטים הרציניים יודעים שאין להחלטה הזו תוקף", הוא קובע ושם להדגיש את מה שאמר בראשית הדברים: "החלטת החלוקה הייתה הרוח הגבית להקמת המדינה, אבל היא לא התשתית המשפטית להקמת המדינה. התשתית הזו, לעמדה זו חוברים בכירי עולם המשפט

יו"ר הפורום המשפטי למען ארץ ישראל, עורך הדין יוסי פוקס, קובע נחרצות שבידי ישראל קלפי משפט בינלאומי חזקים מאין כמותם. יהודה ושומרון, על פי החוק הבינלאומי, שייכים אך ורק לישראל וההיסטוריה מלמדת שהיחידים שביצעו בשטח זה פעולת כיבוש בלתי חוקי הם הירדנים. עם זאת פוקס תולה אשם לא מבוטל בממשלות ישראל לדורותיהם שהנחילו לתודעה הבינלאומית את חובת ההכרה במדינה פלשתינית שאינה אלא המצאה מאוחרת. "הטעות החלה עם תום מלחמת ששת הימים. עם כל הויליה של הניצחון, במסיבות העיתונאים הראשונות של לוי אשכול ומשה דיין המסרים לעולם לא היו ששחררנו שטחי מולדת ששייכים לנו והוחזקו בידי האויב, אלא שבסך הכול הגנו על עצמנו וכעת אנחנו מחזיקים בשטח כקלף מיקוח. הייתה לנו אז הודמנות הסברתית היסטורית ולא ניצלנו אותה", אומר פוקס הרואה באקט של מסירת הר הבית לידי הוואקף את העדות המעשית הראשונה לחולשתה של ישראל, "לא רק בגלל דברי אצ"ג שהשולט בהר הוא השולט בארץ, אלא גם בגלל המסר המעשי לסובבים אותו - אם אנחנו לא מצליחים לשלוט על צמנו ובעת אנחנו מחזיקים בשטח כקלף למעשה, השטח אינו שלנו ואנחנו עוסקים רק בטוגיות של ביטחון".

סעיפי כתב המנדט נראים כאילו נכתבו בבית היהודי

שוב ושוב קורא עו"ד פוקס לדרג הדיפלומטי של ישראל לחדול מהשיח הביטחוני ולעבור לשיח ערכי ואפילו לשיח המשפטי, שם, כך הוא משוכנע, ידה של ישראל על העליונה. צריך רק להגיד את הדברים בבחירות וללא חשש. כדי

אני מצדיע לנתניהו על העמידה בנושא הגרעין האיראני והמוכנות שלו להתעמת עם העולם כולו בנושא הזה. אם הוא היה עומד בנושא של הארץ כמו בנושא הגרעין הוא היה סוחר אחריו את כולם

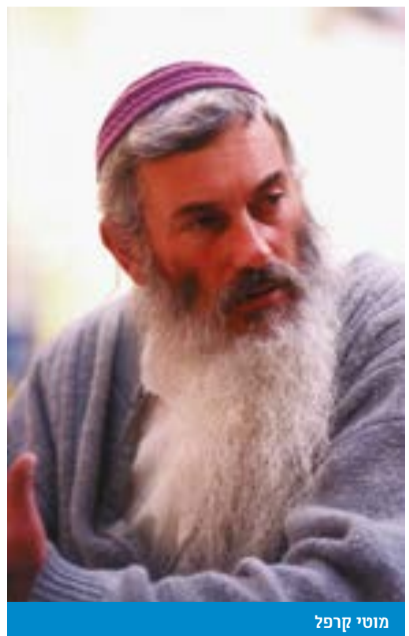


עו"ד יוסי פוקס, יו"ר הפורום המשפטי למען ארץ ישראל

ההומניזם האמוני

מוטי קרפל

שורש הבעיה הוא אמנם בחוסר היכולת של החברה הישראלית להחיל את ריבונותה של מדינת ישראל על שטחי יהודה ושומרון למחרת ששת הימים. לו כן עשינו בזמנו, לו הכרענו,היו התושבים הערבים מקבלים זאת בטבעיות,ומשלימים עם אדנותנו על הארץ.



מוטי קרפל

למרבח הפרדוקס, שורש הבעיה שכל כך מטרידה את השמאל הישראלי ההגון, הוא דווקא בהתכחשות ל"אתה בחרתנו". ייחסנו הלא-תמיד-ראוי לערבים, הוא סימפטום ותוצאה של שכחת עצמנו. חזרתנו לעצמנו, לזוהתנו ולתרבותנו הישראלית ההיסטורית - לתודעת "אתה בחרתנו" - היא תנאי לתיקון המצב, והיא כוללת הן את חובת החלת אדנותנו על הארץ כולה והן את החזרה להבנת תפקידנו בין העמים, ומתוך כך להבנת יחסנו לכל אדם, באשר הוא.

במקום לעסוק במי אנחנו ומה אנחנו רוצים מעצמנו, אנחנו עסוקים בסוגיה המדממת והכאובה של ייחסנו לפלשתינים", אמר הסופר חיים באר בראיון ל"שבת", "מקור ראשון" (13.6.14). "גם אני חש תחושה איומה על היחס בעמדתנו מול הזולת בקרב הזה שנמשך זה למעלה ממאה שנה, אבל השאלות הרמטיות הן לא מה יחסנו לאדם הפלשתיני... אלא מה אנחנו רוצים מעצמנו", אמר.

אם רוצים אנו להתייחס למה שבאמת מטריד את השמאל הישראלי, החילוני, ההומני, ההגון - לא זה הפרובוקטיבי, הפוסט-ציוני, אכול-השנאה-העצמית - הרי שדבריו של חיים באר הם נקודת מוצא טובה. ראוי שנקשיב לו.

החברה הישראלית אולי לא אמורה לחוש "תחושה איומה על היחס בעומדתנו מול הזולת", אבל כן להיות לפחות מוסרדת מאופן התייחסותנו לערבי המתגורר ביהודה ושומרון ואיננו מודר בנו. גם אם האוכלוסין הערבים המתגוררים בשטח אינם עם, כפי שאנחנו סבורים, הם עדיין בני אדם. ולצערנו לא כולנו מתייחסים אליהם ככאלה.

שורש הבעיה הוא אמנם בחוסר היכולת של החברה הישראלית להחיל את ריבונותה של מדינת ישראל על שטחי יהודה ושומרון למחרת ששת הימים. לו כן עשינו בזמנו, לו הכרענו, היו התושבים הערבים מקבלים זאת בטבעיות, ומשלימים עם אדנותנו על הארץ. אבל בעיות זהות ואידיאולוגיות זרות ש"ייבאנו" עמנו שנוצר - המצב המעורפל, הזמני והבלתי יציב של "לא לבלוע ולא להקיא" - מוכרח היה להתמלא בימרת "הלאומיות הפלשתינית"

ובשאיפתם המופרכת למדינה עצמאית, מה שהזמין התקוממות כנגדנו וגרר בהמשך באופן הכרחי תסכול וסבל מיותר משני הצדדים. במובן זה "הפלשתינאים" הם קורבנות סיבוכי הזוהת שלנו עם עצמנו.

אבל גם אם הכיבוש של 67 היה באמת שחרור - כפי שאנחנו סבורים - עדיין הוא חייב את החברה הישראלית למדרגה מוסרית למופת ולגדלות נפש לא מצויה. רק הן עשויות היו ליצור הד של ההערכה ויראת כבוד אמיתית של ערביי יהודה ושומרון כלפינו, דבר שהיה חיוני על מנת שישלימו עם המצב ויקבלו את אדנותנו. מיותר לציין שהחברה הישראלית לא התרוממה למדרגת חיים שכזו, וממילא האוכלוסין הערביים ביהודה ושומרון התקוממו כנגדה.

פתרונות טכניים

היום, עשרים שנה אחרי הסכמי אוסלו וכל מה שהתפתח בעקבותיהם ובמיוחד אחרי "צוק אתן", כשהרעיון המופרך של "שתי מדינות" מתחיל לרדת מן הפרק, השאלה מחריפה: כיצד נוכל להמשיך לשלוט באוכלוסין הערבים בשיהודה ושומרון.

במצב הבלתי נסבל שנוצר נוטה האדם המערבי לחפש פתרונות פוליטיים לסוגיה.

בדיוק כפי שסוגיית הפערים החברתיים גורמת לו לחפש שיטה כלכלית-חברתית טובה יותר - בדרך כלל במגעד שבין קפיטליזם לסוציאליזם - כך גם בסוגיה שלפנינו. השמאל הישראלי הקיצוני, הפוסט-ציוני, מציע את "מדינת כל אזרחיה". השמאל הישראלי העדיין-ציוני, עדיין מציע היפרדות והקמת "מדינה פלשתינית"; הוא בטוח שרק הגדרה עצמית מדינית מלאה תוכל ליצור מצב בו יזכה הערבי לזכויות אדם מלאות ולייחס אנושי הולם וראוי. בימין יש המציעים לגרש את הערבים, ובכך לפתור את הבעיה מכל וכל. אחרים מציעים החלת הריבונות הישראלית על כל שטחי יהודה ושומרון תוך מתן אזרחות מלאה לתושבים הערבים, או לחילופין מעמד של "תושב קבע".

בכל מקרה, מדובר בחיפוש פתרון פוליטי, טכני, פורמלי, ביוורוקרטי.

אבל המסורת הישראלית המקורית איננה סוברת שפתרון פוליטי כשלעצמו עשוי לתקן את

על כל ארץ ישראל - דבר שכשלעצמו מחייב את הכרת זוהתנו הישראלית ומתוך כך הכרת זכותנו ובעיקר חובתנו על הארץ - אלא בחזרה להבנת תפקידנו בין העמים, ומתוך כך ליחסנו לכל אדם, באשר הוא. למרבה הפרדוקס, שורש הבעיה שכל כך מטרידה את השמאל הישראלי ההגון, הוא דווקא בהתכחשות ל"אתה בחרתנו".

אהבת כל האדם

"אהבת הבריות צריכה להיות חיה בלב ובנשמה, אהבת כל האדם בייחוד, ואהבת כל העמים כולם, חפץ עילויים ותקומתם הרחוקות והחומרות, והשנאה צריכה להיות רק על הרשעה והזוהמא שבעולם והרב קוק, מידות הראיה, עמ' צ"ד".

"אהבת ישראל מחייבת אהבת כל האדם, וכשהיא מטביעה שנאה לאיזה חלק מן האדם

"אהבת ישראל מחייבת אהבת כל האדם, וכשהיא מטביעה שנאה לאיזה חלק מן האדם הוא סימן שלא נטהרה עדיין הנשמה מזוהמתה" (הרב קוק, אורות, עמוד קמ"ט). מי שהלאומיות שנאה לאדם, באשר הוא, איננו מבין את עומק הווייתה של האומה הישראלית

הוא סימן שלא נטהרה עדיין הנשמה מזוהמתה" (הרב קוק, אורות, עמוד קמ"ט). מי שהלאומיות הישראלית גורמת לו שנאה לאדם, באשר הוא, איננו מבין את עומק הווייתה של האומה הישראלית.

את הכבוד האנושי ושמירת זכויות האדם, הראויות לכל אדם כולל לשכננו הערבי, אפילו הוא יושב בארצנו (בתנאי שהוא מקבל את אדנותנו עליה ואיננו מורד בה), איננו חייבים לערבי. אנו חייבים זאת קודם כל לעצמנו. אנו חייבים זאת לריבוננו של עולם.

אם מופיעים גם אצלנו חוסר כבוד אנושי ושנאה לערבים, אין זה מתוך דבקותנו בארץ ישראל, באומה הישראלית, בתורתה ובכל שאר חלק אינטגרלי מהלאומיות האירופית הוא שנאת זרים; מכיוון שאין לה תוכן נגימי עצמי, היא זקוקה לזרים. לאייבים, ל"אחרים", בכדי ליצור את הסולידריות ו"היחד" הלאומי. בצדק כופרת היום אירופה ברעיון הלאומי שלה; היא

הכירה בשטחיותו ובאסונות שהוא הביא עליה. הלאומיות שלנו, לעומת זאת, היא אידיאל מלא תוכן. היא איננה זקוקה לשנאת זרים לשם פרנסתה. נהפוך הוא, כל כולה מיועדת לתיקון האנושות כולה. תחיית האומה הישראלית בארץ ישראל איננה עניין לאומי פרטיקולרי אלא שלב הכרחי בתיקון האדם כולו. "לאומיותנו היא לאומיות-קוסמופוליטית ומתאחדות הן הלאומיות והקוסמופוליטיות בעם הגדול...הרב צבי יהודה קוק, לנתיבות ישראל, א, עמ' י"ז".

אם זקוק משהו לשנאת זרים לשם הגדרת, ביטוי או פרנסת הלאומיות הישראלית שלו - ויהיה התי או חילוני - "סימן שלא נטהרה עדיין הנשמה מזוהמתה"; אות הוא שגם אהבת ישראל שבו משובשת.

הערבים הם אויבנו; אנו נאבקים עמם על ארץ ישראל. את המלחמה הזו יש לנהל בעוצמה, בנבונה, בתקיפות, בנחישות, בביטחון מלא בצדקתנו, במסירות נפש ובאמונה שלמה. לא מתוך זלזול באויב (ככל המובנים) ולא מתוך שנאה. השנאה היא חולשתם של אלה שאינם מסוגלים לבנות את הדבקות הלאומית הישראלית שלהם על התוכן החיובי שלה.

יכולתנו לשלוט בארצנו ובאוכלוסין הקיימים בה - מה שכפי הנראה נגזר עלינו, נרצה או לא - תלויה ביכולתנו לכבד אותם באמת. ויכולת זו תלויה בחזרתנו ל"אתה בחרתנו" ולאיכות המוסרית הישראלית המקורית.

אתם קרואים אדם

החזון הישראלי השלם איננו מסתכם בהעמדת אדם "דתי"; היעד שלנו הוא בהעמדת אדם ישראלי, במובן המקורי של המושג. זה אשר עליו נאמר "ישראל אשר כן אתפאר" ו"אתם קרואים אדם". זה אשר מקבל עליו עול מלכות שמים, באמת, בגדלות. האידאול הישראלי שאנו שוקדים עתה על הגשמתו - בין ביודעין ובין שלא - הוא ביצירת חברת מופת מוסרית שבעצם מדרגת החיים שלה, בעצם הווייתה, מאשרת את החיים. מי שאינו מחובר למסורת ישראל, או איננו חי את האידאליים שלה, לא יכול להאמין "שיש חיה כזו". הוא גם לא יכול להעלות בדעתו מצב בו יקבלו ערביי יהודה ושומרון את אדנותנו מרצונם וישלימו איתה. אבל לא כך חשבו חז"ל (משפטים רבה, פרשה לב, אות א) והרב קוק בעקבותיהם:

"לֹאֵל אֲחַסָּא הַעֲגָל הַיָּד הַאֲמוֹת יוֹשְׁבוֹת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מְשַׁלְיָמוֹת עִם יִשְׂרָאֵל וּמְדוּלוֹת לָהֶם, כִּי שֵׁם ד' הַנִּקְרָא עֲלֵיהֶם הָיָה מְעוֹרָר בְּהֵן דְּרֵאֲת הַרוֹקְמָת, וְלֹא הָיְתָה שׁוֹם שְׂיִטַּת מְלַחְמָה נוֹהֶגֶת, וְהַהֲשָׁפָעָה הָיְתָה הוֹלֶכֶת בְּדַרְכֵי שְׁלוֹם כְּבִימוֹת הַפְּשִׁיט (אורות, המלחמה, ד')."

מי שמאמין באידיאל הישראלי וחי אותו, יודע עד כמה די בעצם האיכות האנושית המרוממת הואת - "אתם קרואים אדם" - בכדי להקרין סביבותיה הערכה ויראת כבוד ספונטניות לעוצמתה המוסרית. הוא גם יודע בוודאות עד כמה היא עתידה לעורר בנויי הארץ, השלמה עם ריבונותנו מתוך יראת כבוד וחפץ לב אמיתי.

הערבים הם אויבנו; אנו נאבקים עמם על ארץ ישראל. את המלחמה הזו יש לנהל בעוצמה, בגבורה, בתקיפות, בנחישות,בביטחון מלא בצדקתנו, במסירות נפש ובאמונה שלמה. לא מתוך זלזול באויב (ככל המובנים) ולא מתוך שנאה.



הצבא הכי מוסרי בעולם - חייל צה"ל מסייע לזקן ערבי במחסום בית לחם. התמונה צולמה במהלך האינטיפאדה הראשונה אף שהלוחמים שהוצבו שם ספנו אבנים ומהומת מדי יום יליום נתי שוחט, פילאט 90

יכבד אותנו - ויקבל את אדנותנו - אם נהיה מכובדים באמת, אם נהיה בבחינת "ישראל אשר כן אתפאר", אם נגשים את הצורה הישראלית השלמה שלנו.

האפשרות של הערבים תושבי יהודה ושומרון להיות ככבוד אנושי, להתפרנס בכבוד ולזכות ליחס ראוי, לא תצא לפועל מתוך ריבונות עצמית שלהם - ראו את המתרחש במוה"ת החדש - ואיננה תלויה ביסודו של דבר (רק בפתרונות פוליטיים. היא תלויה בתיקון מוסרי פנימי של האיש הישראלי, תיקון שיבוא מתוך הכרת עצמנו, מתוך חזרה ל"אתה בחרתנו", האמיתי, המחייב, הבוגר, האחראי - לא זה הריק, השחצני - באמצעות תורתנו. אין לנו בעיה עם הערבים אלא רק עם עצמנו. ■



שר החוץ האמריקאי ג'ון קרי לוחץ את ידו של שר החוץ האיראני מוחמד זריף בגיבה ניואר 2015 צילום: רויטרס

קריסה!

אחרי שנים רבות בפנטגון, אחרי תפקיד של יועץ לענייני האיטלאם לשר ההגנה האמריקאי וכמי שלמד את התרבות האיראנית בעיר משהד שבאיראן, מצליח ד"ר הרוולד רוד להגיע לתובנות מטרידות סביב התנהלותה של ארה"ב במו"מ מול איראן.

האמריקאים השתוקקו להסכם והאיראנים ידעו שככל שהם ידרשו הם יקבלו יותר. גם כעת אני אומר שיהיו עוד ויתורים, כי אצל העם האיראני הסכם הוא בסך הכול עוד צעד אחד בדרך להשגת המטרות והיעדים שלהם.



ד"ר הרוולד רוד

במשך 28 שנים עבד ד"ר הרוולד רוד בפנטגון והיה ליועץ לענייני איטלאם של שר ההגנה האמריקאי. אם לא די בכך, את לימודי האיטלאם שלו השלים גם באוניברסיטת משהד שבאיראן בימים שקדמו למהפכה החומוייניסטית ושם התוודע אל התרבות והשפה האיראנית ואל השיעה. כשהוא מתבקש לסכם את האופן בו הוא רואה את המו"מ בין ארה"ב לאיראן הוא בוחר במילה אחת: "קריסה". העיסוק היומיומי עם האיראנים בשנות השבעים, ובעיקר עם הסטודנטים באוניברסיטה הממוקמת בלב עיר דתית מאוד כמו משהד חשפו את ד"ר רוד, כיום מרצה במחלקה למזרח תיכון באוניברסיטת אריאל, לעומק התרבות האיראנית, לתפיסות ולתובנות המלוות את האורח הפשוט כמו גם את ההנהגה. "בתקופה שבה למדתי שם למדתי גם להכיר את אורה החיים שלהם, איך הם מנהלים מו"מ, ואת האופן שבו הם רואים את העולם", הוא מספר ומתמצת לקח עיקרי: "הם תמיד הולכים עם החוק, ויותר של מישוה נחשב בעיניהם להוכחת חולשה ואם אתה חלש תמשיך ותקבל מהם מכות עד הסוף המר".

"אין בתרבות הפרסית מושג של רצון טוב", הוא אומר כשהוא ניגש לנתח את מהלכי המו"מ בין מוכיר המדינה האמריקאי ג'ון קרי לבין מוחמד זריף, שר החוץ האיראני וצוותו. "האיראנים ראו את ההתנהלות האמריקאית ותרגמו אותה להוכחה לכך שאובמה, קרי ואנשיהם קורסים וכמי שכל הקווים האדומים שלו נעלמים. האיראנים ראו איך בזה אחר זה

כל קו אדום שהציבו האמריקאים הלך ונשחק, הלך ונעלם. האיראנים רואים את זה ומבינים היטב את כללי המשחק ואת האסטרטגיה - אם אני מוותר על קו אדום אחד המשמעות היא שלמעשה אין לי שום קו אדום. את העיקרון הזה הם מבינים היטב והם גם יודעים לחכות. הם לא ממהרים. הם יודעים שמי שיחכה הכי הרבה בסבלנות הוא גם זה שירוויח הכי הרבה".

'ההתרפסות בפני איראן מתפרשת שם כהזמנה להחטיף עוד'

רוד ממשיך ומנתח את מהלכי המו"מ האמריקאי-איראני: "האמריקאים השתוקקו להסכם והאיראנים ידעו שככל שהם ידרשו הם יקבלו יותר. גם כעת אני אומר שיהיו עוד ויתורים, כי אצל העם האיראני הסכם הוא בסך

במשא ומתן עם אמריקה איראן קיבלה את כל מה שהיא רצתה. היא כופפה את המערב והאמריקאים התמוטטו.

הכול עוד צעד אחד בדרך להשגת המטרות והיעדים שלהם. העיקרון המערבי שבו הסכם הוא הסכם לא קיים אצלם. עבורם העיקרון הוא להכות במי שחלש". דוגמאות לסגידה האיראנית אחרי מי שמצטייר כחזק יש לך ד"ר רוד לרוב. הוא בוחר עבורנו דווקא אחת מימיו כסטודנט במשהד של ימי הדחת השאה ושובו של חומוייני לאיראן מהגלות. "אצל האיראנים כל חמולה בוחרת לה את האייטולה שלאורו היא הולכת, בו היא משקיעה כספים ואת החלטותיו היא מקבלת. "לתומי שאלתי את הסטודנטים האיראנים שלמדו איתי לאיזה איטולה משתייכת המשפחה שלהם. הם הסתכלו אליי וחייכו כאילו לא מבינים על מה אני מדבר. דיקלמטי באוזניהם שמות של שישה אייטולות כשאתה מהם היה חומוייני ושאלתי מי האייטולה שלהם, אבל הם עשו את עצמם כאילו הם לא מבינים במה מדובר. לא הבנתי מה פשר המבט הזה. הדבר דומה לכך שישאלו יהודי מיהו משה רבנו והוא יגיד שאינו יודע. הסתבר לי שמפחד שלטונו על השאה הם חששו לגלות את הפרט הזה לאדם זר".

זמן קצר לאחר מכן, בשלביה הראשונים של המהפכה החומוייניסטית ראה כיצד אותם סטודנטים שעד כה "לא ידעו" מי הוא חומוייני יצאו לרחובות והפגינו 'מוות לשאה' ו'ברוך הבא חומוייני'. זמן קצר אחרי ההפגנות למען חומוייני ברחוב דפקו על דלת חדרו שישה מהסטודנטים, ביקשו להיכנס, סגרו את הדלת ובלחישת הזירה שאלו אותו 'מי זה חומוייני?'. 'הבנתי שהם באמת לא יודעים עליו כלום. הם רק יודעים שכעת השאה חלש ושלטונו קורס ולעומת זאת

חומוייני, שבאותם ימים עדיין ישב בפריז אך שלח את אמירותיו בראינות תקשורתיות רבים, הוא האיש שנראה כעת חזק ומי שלא יתמוך בו יזרק לכלא, יישלח לעיניניים או שאפילו יוצא להורג". ד"ר רוד רואה בהתנהגות הזו של חבריו לספסל הלימודים עדות נוספת לטבע האיראני - הולכים אחרי החוק ומתערים מהחלש, מהשאה שלא חכה בהם ולא פיזר אותם ובכך הוכיח חולשה. ומהימים ההם אל המו"מ הנוכחי - "במשא ומתן עם אמריקה איראן קיבלה את כל מה שהיא רצתה. היא כופפה את המערב והאמריקאים התמוטטו. בתרבות האיראנית זו הזמנה לאמריקאים להחטיף להם ולהכות אותם יותר".

חומוייני בא נקום היסטורית עתיקה

באחד מנאומי השכנוע האחרונים שלו טען נשיא ארה"ב, ברק אובמה, כי ישראל וישראל לבדה היא המתנגדת להסכם שהעולם כולו תומך בו. "זה ממש לא נכון", קובע רוד ומונה את המדינות הסוניות בהן מצרים, סעודיה, ירדן ומונדינות המפרץ כמדינות שחוששות מההסכם אף יותר מישראל ולעורכתו מקיימות עם ישראל קשר חשאי רציף ומשמעותי. רוד מוכיח שוב את יום שובו של חומוייני לאיראן משנות גלותו בניכר. "המילים הראשונות שלו לא היו נגד אמריקה או ישראל ואפילו לא נגד השאה שהודח, אלא הכרזה 'באתי לנקום על מה שקרה כאן לפני שנים רבות'. כל

השומעים ימים הבינו כמה מדובר. הוא התכוון לראשית המאבק בין הסונים לשיעים כאשר הנביא מוחמד מת בשנת 632 לספירה החלה המחלוקת באשר לזהות הממשיך, האם יהיה זה מישוה מהאצולה של מכה או מישוה מהמשפחה של הנביא, מצאצאי בתו שהייתה נשואה לבן דודו, מהסיעה שלו (סיעה - שיעה). הוויכוח הזה הוא המאבק הנמשך בין השיעים והסונים וכמו כל בעיה במזרח התיכון לא ניתן לפתור אותה ללא נקמה. הסונים ניצחו והמשפחה הפסידה וזה מקור העלבון שחומוייני רוצה לתקן ולנקום". "כל המשטרים הסונים מבינים שהם בסכנה. המטרה של השיעים היא להתחוק ולהפיל את המשטרים הסונים האלה ולהפוך את העולם המוסלמי לשיעי. הם פחדו אז ומפתחים היום פחד מוות מאיראן גרעינית. עבורם משטר איראני גרעיני הוא איום קיומי אבל בצד להם הם ילכו איתה כי היא זו שהוכיחה שהיא החזקה מול אמריקה והעולם המערבי".

ד"ר רוד רואה בהתנהלות מול האיראנים התנהלות סדרתית של ממשל אובמה מול אויביה של אמריקה. "לאובמה הייתה מטרה מאז תחילת הכהונה והיא להתכופף ולהתרפס בפני כל מתנגדי אמריקה. כך היה מול צ'אבס בוונצואלה, כך מול צפון קוריאה, כך מול קובה וכך גם מול איראן". רוד סבור שמאחורי המדיניות הזו ניצבת תפיסה המבקשת להוביל את אמריקה למעמד שווה לכל מדינה אחרת, מדינה העוסקה בהתנצלות על כל הרע שהיא כביכול עשתה לעולם. בהקשר זה הוא מזכיר את ספרו של אובמה 'חלומות מאבי', ספר בו לא ניתן למצוא, לדבריו, ולו מילה טובה אחת על אמריקה

ולהבנתו מדובר בספר שבו מבקש אובמה לפרוס את תפיסתו שלו תחת מעטה חלומותיו של אביו אותו כמעט ולא הכיר. "אבא שלו הרי עזב אותו בגיל שנתיים ונפגש איתו שוב בגיל עשר. למעשה הספר הוא חלומותיו של אובמה עצמו".

'אובמה לא שומע עמדות של מי שלא חושב כמוהו'

ובכל זאת, הרי לצידו של אובמה פועלים מן הסתם מורחנים ומומחים לאיראן שאמורים היו להזהיר אותו מקשיחות המו"מ האיראנית. איך קורה שלמרות הכול כך התנהל המו"מ? "אובמה לא היה מוכן לשמוע עמדות של מי שלא חושב כמוהו. פרשתי מהפנטגון לפני חמש שנים, לאחר השנה הראשונה של הקרנציה של אובמה. לפני שאובמה נבחר לנשיא ערכתי עבודת מחקר מיוחדת על האופן שבו האיראנים מנהלים משא ומתן, חומר חשוב עבור מי שיישב על שולחן המשא ומתן מולם. הקפדתי שהעבודה תהיה נטולת עמדות פוליטיות ותסתמך אך ורק על חוויותי באיראן. מסרתי את העבודה הזו לאנשי הנשיא אבל הם זרקו את זה לפח. הם אפילו לא הראו לו את החומר. נודע לי מבפנים שגורל העבודה שלי היה להיזרק לפח האשפה, פיזית".

"אובמה והאנשים שסביבו לא רצו לשמוע עמדה אחרת. הייתה להם מטרה להתרפס לאיראנים ולראות כיצד את חתימתו של הסכם", חותם רוד. ■

לאובמה הייתה מטרה מאז תחילת הכהונה והיא להתכופף ולהתרפס בפני כל מתנגדי אמריקה. כך היה מול צ'אבס בוונצואלה, כך מול צפון קוריאה, כך מול קובה וכך גם מול איראן.

רוד סבור שמאחורי המדיניות הזו ניצבת תפיסה המבקשת להוביל את אמריקה למעמד שווה לכל מדינה אחרת, מדינה העוסקה בהתנצלות על כל הרע שהיא כביכול עשתה לעולם

פאנל ריבונות ישראלית על יהודה ושומרון

הדור הצעיר חושב קדימה

הפאנל התקיים בשמורת עוז וגאון ביום שישי כ"ו תשרי תשע"ו, 9/10/2015

לסיכום וצפייה בפאנל סרקו את הקוד באפליקצייה בסמארטפון



www.inn.co.il/News/News.aspx/307482



מאת הגיעו לפאנל הריבונות בעוז וגאון צילומים: שלומי שלמוני



ח"כ מיקי זוהר ליכוד

"אמרתי לראשי הרשויות מיו"ש במאהל המחאה מול בית ראש הממשלה שהגיע הזמן לביטול הסכמי אוסלו, הגיע הזמן לבנייה מאסיבית ביהודה ושומרון ולהודיע לפלשתינים שאין שום כוונה להקים כאן מדינה פלשתינית. הם מוזמנים לחיות אתנו כאן בשלום, אבל כשכרור שהארץ הזו היא שלנו"



ח"כ בצלאל סמוטריץ הבית היהודי

"סיפוח והחלת החוק הישראלי ביהודה ושומרון הם התשובה היחידה גם לטרור הביטחוני וגם לטרור המדיני שאבו מאזן מוביל. "השמאל צדק"-הקיפאון המדיני הוא רע והאסטרטגיה למרוח את הזמן הוא טעות... אנחנו צריכים להחליט אם זה שלנו או לא ולכן צריך להחיל את החוק הישראלי ולהפוך את המקום הזה לנורמאלי."



ישראל זעירא מייסד "ראש יהודי" ויזם כלכלי

"מי שרוצה לדבר על ריבונות צריך לדבר על תהליך שבו שולחים עשרות אלפי משפחות ליהודה ושומרון שיהפכו את המציאות בלתי הפיכה... צריך להסביר לעם ישראל שכאן הפתרון האלטרנטיבי לא רק למצוקת הדירור אלא שמדובר באדמות החשובות לעם ישראל."



ח"כ שולי מועלם-רפאלי הבית היהודי

"הזכות שלנו היום היא שההיסטוריה היהודית שאנו חלק ממנה שמה אותנו במקום הזה שבו מדינת ישראל קיימת. סבתותי במרוקו שפכו דמעות על מציאות כזו ועל קירבה כזו לירושלים. כעת אנחנו צריכים להוסיף את הקומה הבאה שמונחת לפתחנו והיא החלת הריבונות על כל שטחי יהודה ושומרון."



ירון רוזנטל מנהל ב"ס שדה כפר עציון

"מהלך הריבונות כולל בתוכו אלמנטים פחות פופולריים. גם אורי אליצור ז"ל וגם חנן פורת ז"ל אמרו שהם מסכימים לתת אורחות לאוכלוסיה הערבית כי הם הבינו שאם רוצים להשאר פה, צריך להציע פתרון בר קיימא במאה ה-20. המאבק הגדול של הרש"פ הוא נגד הנורמליזציה, היא תשבור את החלום שלהם. הדבר שהרחיק אותנו מהריבונות ועבר לימין מתחת לרדאר זו גדר ההפרדה. כשבנו אותה הימין שתק."



שרה העצני כהן מראשי "ישראל שלי"

"פתרון שתי המדינות לשני עמים הוא לא רלוונטי כבר. עכשיו מה? אין ואקום. הציבור הישראלי אוהב פתרונות פשוטים. אנחנו בעידן הפייסבוק. כדור של הרשתות החברתיות צריך להיות מאד חד ומדויק במסרים שלנו. לפנות לשכל ולרגש יחד."



יאיר בוכניק ארגון "ארץ" (ארגון ריבונות צעיר)

"כמו שידעו להגיד לנו במשך עשרים שנה שצריכות להיות כאן שתי מדינות, צריך להשמיע היום קול שמדבר על כך שהארץ הזו שלנו וצריך להחיל את הריבונות. פתחנו בקמפיין אינטרנטי שמצטרפים אליו רבים דרך הרשתות החברתיות. אנחנו רוצים מדינה אחת עם ריבונות על כל יהודה ושומרון."



ליאת קירשנבאום ראש מועצת הנוער בגוש עציון

"יש שינוי דרמטי: ההתיישבות התפתחה במקום הזה בארבעים השנים שאנו פה. למרות זאת ה"גוש" מוזהה בתודעה הישראלית כמוקד עימות. כדי שיחיל שינוי יש להחיל את הריבונות."



משה סביל סגן ראש מועצת גוש עציון

"ההתיישבות פורחת אך בשל העדר ריבונות תושביה אורחים סוג ב'. לדוגמא עוז וגאון- מקום שאין ספק באשר לבעלות עליו ולגבי האישורים שנתנו לו לקראת הקמתה של שמורת תיירות- אך ללא אישורי הצבא לא ניתן לקדם את המהלך"



אורי גולדקלנג סגן עורך "מקור ראשון", מנחת הפאנל

"כבר לפני 30 שנה אורי אליצור ז"ל ניסה לקדם ולדבר על האלטרנטיבה הימנית. הוא נהג להגיד שכל השיח הישראלי מתנהל בצד השמאלי של המפה ומה שצריך זה להעביר את השיח לצד הימני של המפה ולהציג פתרונות. לכל אחת מהאפשרויות יש יתרונות וגם חסרונות."

'מי שלא יודע את הארץ לא רוצה בה'

מדי חודש לוקח איתו האלוף במיל' עוזי דיין אוטובוסים עמוסי מטיילים למסע היכרות עם נופי ערש הולדתו של העם היהודי. 'אל תהיו בורים. בואו לשטח ואחר כך תגבשו עמדה' הוא אומר לשומעיו מימין ומשמאל ופורס גם את משנתו הביטחונית באשר ליהודה שומרון ובקעת הירדן.

המטיילים למערת המכפלה בחברון עובר דיין בין האוטובוסים ושולח לחלל שאלה 'מי לא היה בחברון מעולם?'. 'לרוב', הוא מספר, 'כשישנים אחוזים מרימים ידיים. הם מעולם לא היו בחברון וזה לא מפתיע אותי, אבל אז אני שואל אותם 'מי לא היה במנהטן?' וכאן לא היה סיור שבו היו יותר מעשרה משתתפים שהרימו יד. הגנה נמצא בפניכם הבניין העתיק בעולם שעדיין ממלא את יעודו המקורי ואנשים לא מגיעים אליו. זה לא קשור לעמדה פוליטית. הרי אם מערת המכפלה הייתה באירופה הישראלים היו משלמים אלפי שקלים כדי לטוס ולבקר בה. אצלנו בגלל ההחלטה ש'זה שנוי במחלוקת' אנשים לא באים. תבואו ותראו. אחר כך תחליטו מה העמדה שלכם, אבל תבואו'.

דיין קושר בין מערת המכפלה להר הבית שגם אליו הוא מביא מבקרים, אלו אורחיו הרשמיים מחו"ל. הוא מתקשה להבין איך עם ישראל מסתפק בביקור בקיר התמך החיצוני של הר הבית ואינו מבקר במתחם העליון. 'הסיפור הוא בית המקדש והר הבית, ואנחנו מביאים אורחים ותלמידי בית ספר לקיר שפקידו היה לתמוך את קוביית הענק שהורדוס הקים כדי לבנות עליה את בית המקדש. נשמע הגיוני שבמקום חשיבותו? שנסתפק בקיר שתנו לנו להתקרב רק אליו ולא התירו ליהודים במהלך הדורות להתקרב יותר ממנו? במערת המכפלה מצאו פתרון לתפילת יהודים, או בהר הבית לא מצאו פתרון שיאפשר תפילה לבני תורת שונות, ובפרט ליהודים? או יש רבנים מסוימים שלא מתיירים לעלות ואני מכבד את זה, אבל שהמדינה לא מביאה את המבקרים החשובים שלה למקום? לא הגיוני בעיני שמדיירים את המקום הזה'.

עם אפיקורסים אפשר לדון. עם עמארצים אין כלום

דיין מדבר כמעט בערעה על ימיו כילד בעמק יזרעאל, שם, כך הוא מספר, הלימוד היה בשטח ועם ספר התנ"ך ביד. 'התנ"ך היה עוברו גם היסטוריה וגם הקושאן לאחיותנו בארץ. אנחנו יודעים איפה ישב צבא סיסרא. איפה היה ברן אבינועם, למה קוראים להר זמורה כך ועוד ועוד. את התנ"ך לא למדנו כספר מקודש אבל אנחנו

בין כל תפקידיו הציבוריים מקדיש האלוף במיל' עוזי דיין, סגן הרמטכ"ל בעבר וכיום מנכ"ל מפעל הפיס, זמן להדרכת סיורים בערש הולדתו של עם ישראל. מוקדים היסטוריים ביהודה שומרון ובקעת הירדן כמו גם מפגשים עם תושבים מושכים אליהם מאות משתתפים בכל אחד מסוריו של דיין.

'שייכות מתחילה בלבבות של האנשים, וכשאנשים לא מכירים את הארץ שלהם הם לא קשורים אליה', הוא מסביר את העיקרון המנחה אותו בהובלת הסיורים. 'המילה 'לדעת' מקבלת פירוש נרחב ביהדות, מהבנה ועד ליחסים שבין איש לאשתו. כך הדברים גם כשמדובר בארץ. אם אתה לא יודע את הארץ שלך הקשר שלך אליה הוא מאוד רופף'.

הרעיון להובלת הסיורים המודרכים חינם למאות ישראלים מרחבי הארץ כולה התחיל ברגע אחד בו האו"ם דיין לשיחה אקראית בין שני נערים. השניים דיברו על אתר כלשהו בישראל. דיין שמע את השניים מתוכחים ביניהם ומצאה חן בעיניו העובדה שהשניים מתעניינים במקום. הוא פנה אליהם ושאל אם הם מכירים את המקום עליו הם מדברים והשניים השיבו בחיוב. דיין המשיך ושאל אם הם גם ביקרו בו. 'אף פעם', הייתה התשובה ומיד לאחריה שאל מניין אם כן הם מכירים את המקום. 'מאריך נהדרת...' הייתה התשובה.

'התשובה הצחיקה והכעיסה אותי ביחד', הוא מספר. 'בעקבות המפגש ההוא חשבתי שנוכח יהיה לארגן סיורים חודשיים בהם ההדרכה תהיה חינם'. הצלחתם של סיורי האלוף במיל' דיין הייתה מהירה. מהר מאוד נאלץ לקבוע רף עליון. בסיורים הללו ישתתפו לכל היותר שמונה אוטובוסים. על מספר גדול יותר של מטיילים, קשה להשתלט, הוא אומר.

לא הגיוני שהמדינה לא מעלה את מבקריה החשובים להר הבית

בכל סיור מגלה דיין כעשרה עד עשרים אחוזים של פנים חדשות. האוכלוסייה, הוא מספר, מגיעה מכל רחבי הארץ, חלקם בקבוצות וחלקם בבודדים. כשהוא מגיע עם



אלוף במיל' עוזי דיין



מערת המכפלה בחברון צילום פלאש 90



הרי אם מערת המכפלה הייתה באירופה הישראלים היו משלמים אלפי שקלים כדי לטוס ולבקר בה. אצלנו שנוי ההחלטה ע'זה שנוי במחלוקת' אנשים לא באים. תבואו ותראו. אחר כך תחליטו מה העמדה שלכם, אבל תבואו

צריך להזכיר לכל מי שמדבר על היוזמה הערבית שלא ברור בכלל מה הן המדינות הערביות שמציעות את הרעיון. הרי כל מתפוררות

שזה לא התפקיד שלהם. כמו שאנחנו לא רוצים שהבנים שלנו יילחמו מלחמות זרות באפריקה או בכל מקום אחר בעולם כך אנחנו גם לא צריכים ולא רוצים לבקש מורים שילחמו את המלחמות שלנו, בעיקר כשברור שהם גם לא יעשו את זה. הם הרי הכוח הראשון שמסתלק באחרונה קיימנו מפגש בנושא הזה עם שלמה ללוש ממעלה אפרים, דוד אלחיאני ראש מועצת בקעת הירדן והרב אלי סדן'.

דיין מודע לכך שלאמירותיו בדבר החובה להותיר את בקעת הירדן בריבונות ישראלית יש מסקנות פוליטיות ומדיניות רבות, ברורות ומורכבות, אך הוא מתמקד בדבריו ברמה העקרונית, כהגדרתו.

דבריו דוחה דיין את מצודי הסכמי השלום השונים לנוסחיהם. מיעוט מבוסס נותר מאמין ומשתעשע ברעיון היוזמה הסעודית, הוא אומר ומוסיף: 'כבר אף אחד לא חושב שהסכסוך הפלשתיני יישאר ישראלי הוא לב הבעיות של המזרח התיכון. צריך גם להזכיר לכל מי שמדבר על היוזמה הערבית שלא ברור בכלל מה הן המדינות הערביות שמציעות את הרעיון. הרי כל המדינות הערביות מתפוררות... אבל גם המיעוט שכן סבור כך צריך להבין שמהבחינה הביטחונית לא ניתן להגיע לגבול בר הגנה שאינו על הירדן. מי שמתעקש ושולל את הקביעה הזו מדבר למעשה על הפורמולה שכשלה בכל מקום, פורמולת טטחים תמורת שלום, כלומר שההסכם יביא שלום, אבל זה לא קרה בשום מקום במזרח התיכון, הוא אומר וממליץ שלא לנופף בתקדים סיני שכן 'סיני נותר מפורז והפירו הוא ששומר על השקט. כאן אין מה לפרוז'.

את אותם הנסמכים על כוח רב לאומי ועל אמצעים טכנולוגיים שיפוזרו בבקעת הירדן ובחלל יובשיתו את ניטחונה של ישראל, הוא שואל 'איפה הצליחו הכוחות הרב לאומיים? רק במקומות שיש כבר שלום. האו"ם עשה מהו בכל המלחמה האזרחית שהתחילה בסוריה? בעשור לאסון הלאומי הזה שהבאנו על עצמנו, אסון ההתנתקות מגוש קטיף, צריך לדאוג שבבקעת הירדן יהיו פי עשרה אנשים, ושהאזור

לא יהיה מבוסס רק על חקלאים אלא גם על תעשייה. צריך שבאזור הזה יהיה מקום לישון בו, איזה מלון ראוי, ומקום לשתות בו קפה. מלון באתר 'קאסר אל יהוד' יביא אליו יותר ממיליון מבקרים בשנה. יש שם כבר תשתית ראויה. את מעלה אפרים יש להגדיל לממדים של אריאל. באחרונה קיימנו מפגש בנושא הזה עם שלמה ללוש ממעלה אפרים, דוד אלחיאני ראש מועצת בקעת הירדן והרב אלי סדן'.

דיין מודע לכך שלאמירותיו בדבר החובה להותיר את בקעת הירדן בריבונות ישראלית יש מסקנות פוליטיות ומדיניות רבות, ברורות ומורכבות, אך הוא מתמקד בדבריו ברמה העקרונית, כהגדרתו.

דבריו דוחה דיין את מצודי הסכמי השלום השונים לנוסחיהם. מיעוט מבוסס נותר מאמין ומשתעשע ברעיון היוזמה הסעודית, הוא אומר ומוסיף: 'כבר אף אחד לא חושב שהסכסוך הפלשתיני יישאר ישראלי הוא לב הבעיות של המזרח התיכון. צריך גם להזכיר לכל מי שמדבר על היוזמה הערבית שלא ברור בכלל מה הן המדינות הערביות שמציעות את הרעיון. הרי כל המדינות הערביות מתפוררות... אבל גם המיעוט שכן סבור כך צריך להבין שמהבחינה הביטחונית לא ניתן להגיע לגבול בר הגנה שאינו על הירדן. מי שמתעקש ושולל את הקביעה הזו מדבר למעשה על הפורמולה שכשלה בכל מקום, פורמולת טטחים תמורת שלום, כלומר שההסכם יביא שלום, אבל זה לא קרה בשום מקום במזרח התיכון, הוא אומר וממליץ שלא לנופף בתקדים סיני שכן 'סיני נותר מפורז והפירו הוא ששומר על השקט. כאן אין מה לפרוז'.

את אותם הנסמכים על כוח רב לאומי ועל אמצעים טכנולוגיים שיפוזרו בבקעת הירדן ובחלל יובשיתו את ניטחונה של ישראל, הוא שואל 'איפה הצליחו הכוחות הרב לאומיים? רק במקומות שיש כבר שלום. האו"ם עשה מהו בכל המלחמה האזרחית שהתחילה בסוריה? בעשור לאסון הלאומי הזה שהבאנו על עצמנו, אסון ההתנתקות מגוש קטיף, צריך לדאוג שבבקעת הירדן יהיו פי עשרה אנשים, ושהאזור

אנחנו צריכים לברך בכל יום 'הגומל' על כך שלא התפתינו לרעיון 'הגאונ' של ויתור על הגולן בתיווכו 'ההוגן' של ארדואן

לברך בכל יום 'הגומל' על כך שלא התפתינו לרעיון 'הגאונ' של ויתור על הגולן בתיווכו 'ההוגן' של ארדואן. בדרום יש לנו גבול סביר משום שסיני הוא אזור מפורז, ובמזרח יש לנו את בקעת הירדן. אנחנו צריכים עומק אסטרטגי ועם כל ההשתכללות הטכנולוגית והרקטית הקרקע אינה מאבדת מהשיבותה. המחוקק בין בקעת הירדן לים התיכון הוא 40 מייל. זה ללא ספק המינימום שבמינימום לשמירת הביטחון. הסיבה השנייה היא החובה שלנו להגן על החזית המזרחית. במשך שנים אמרו לנו שאין חזית מזרחית אבל היום ברור לכול ששום דבר לא ברור לגבי הצפוי להתרחש בירדן ובעיראק'.

'מעבר לכך', מוסיף דיין, 'אין אפשרות להיאבק בסרור מבלי שתהיה שליטה על המעטפת והבקעה נותנת את השליטה הו שתאפשר לנו מאבק אפקטיבי בסרור'.

גם בדבריו אלה הממוקדים באספקטים הביטחוניים הוא מקפיד להדגיש את החשיבות הלאומית והאמונית של גבולות הארץ כבסיס המשמעותי והחשוב יותר לחובת האחיזה בבקעת הירדן. דיין מדגיש את חובת יישובה של הבקעה כערך לאומי מוביל. באזור זה, הוא מציין, חיים כיום רק חמשת אלפים מתיישבים, 'יש שם כעת פחות משני שלישי מגוש קטיף. לכן, כיום, בעשור לאסון הלאומי הזה שהבאנו על עצמנו, אסון ההתנתקות מגוש קטיף, צריך לדאוג שבבקעת הירדן יהיו פי עשרה אנשים, ושהאזור



'מתחם קבר יוסף בשליטה ישראלית הרי זה הודות לאדם אחד, קצין אחד... עוזי דיין אלוף הפיקוד' (מעיתונאי חוגי הנוכח). מתקפה נרביית על קבר יוסף אוקטובר, 2000. צילום: פלאש 90

הפוליטיקה האמריקאית משנה כיוון

אם מול מה שנראה כביצה מדינית טובענית המנפיקה רק יתושים מדיניים וחולאים ביטחוניים כדוגמת הסכמי אוסלו ורעיון שתי המדינות, החליטה קבוצת אישים, רובם עולים מארה"ב, להתגייס למשימת ייבוש הביצה המדינית ובמקומה לטעת רעיונות חדשים ומרעננים שאותם יוכל למגף לא רק הימין הישראלי אלא גם מדינאים ופוליטיקאים אמריקאים. כאן בישראל יתכן והיוזמה הוּו לא זכתה לתהודה מספיקה בציבור הרחב, אבל בשיחה עם רותי ליברמן, העומדת בראש יוזמת 'YES ISRAEL', עולה כי המהלך תופס תאוצה לא רק בקרב המדינאים הישראלים אלא גם בקרב מקביליהם שמעבר לים.

הרעיון כולו החל לפני כחמש שנים, היא מספרת. "הרעיון היה לשנות את השיח המקובל ברמה הבינלאומית ובישראל, לחשוב מחוץ לקופסא שמקפאיה אותנו ולא מאפשרת להגיע לפתרון והתקדמות מדינית כלשהי. לא באנו עם הצעה מגובשת אחת ואחידה, אלא התחלנו להכניס מושגים ורעיונות שמנתבים את השומעים, ציבור ומנהיגים, לחשוב אחרת, לחשוב שונה".

ליברמן משוכנעת כי דווקא הנפנוף הבלתי פוסק ברעיון השמאל לחלוקת הארץ לשתי מדינות והפיכת הרעיון הזה למסוכמה מוחלטת, הוא שעוצר כל תהליך שיוכל להניב בסופו פתרון ראוי ובר קיימא. המדינאים בישראל ובארה"ב מקובעים ואת הקיבוען הזה היא ואנשיה מבקשים לשנות, צעד אחר צעד.

את גודל המקובעות המדינית הוּו היא מוכיחה דווקא מאותם חברי קונגרס ומדינאים אמריקאים שאינם מאמינים ברעיון הקמתה של מדינה פלשתינית ורואים בו אסון ביטחוני לצד עוול היסטורי. ליברמן מתארת כיצד על אף תפיסות עולמם הרשמיות הרי שכאשר הם מגיעים להגשת הצעות חוק בסוגיות הנוגעות לפוליטיקאים מוכנים למדוד את זה בקול רם דברי ההסבר לחוק כמה משפטים בדבר השאיפה לשתי מדינות כצעד לקראת שלום באזור זה. "אני מסבירה להם שהפסקה הוּו לא יכולה להסתדר עם הזכות התנ"כית של עם ישראל על ארץ ישראל, הזכות שהם כל כך מדברים עליה. אני גם אומרת להם שהמחשבה שרק תפיסה מדינית אחת לגיטימית מנוגדת לערכי חופש הביטוי שגם עליהם הם מדברים".

ואולי הסיבה לכך היא שבעוד השמאל מציג עמדה ברורה הימין עסוק בכיבוש השריפות שהצית השמאל ולא בניבוש והצגת תכנית מדינית ריאליסטית משלו?

"בנון. רצוי וראוי היה שיהיה לימין משהו חיובי להציע ולא רק להגיד מה לא טוב. להציב את השאיפה. אנשי השמאל הצליחו להעלים הרבה מחלוקות פנימיות כדי להעביר את הדבר הנורא הזה (הסכמי אוסלו) על חודו של קול אחד. אני משוכנעת שאנחנו מגובשים הרבה יותר מהם מבחינת כמות, איכות ורעיונות של אנשים, אבל בנוסף לכך מה שמעכב אותנו לאורך כל השנים הוא הקושי לגבש אנשי ימין מאחורי תכנית מדינית אחת. יש הרבה מאוד הסכמה של פוליטיקאים מהליכוד וימינה על העקרונות, אבל התפלאתי לגלות שלא הצלחתי ללכת את כולם תחת אותו רעיון. לכל אחד יש את הדגשים והניואנסים שלו. התקשיתי בגיבוש תורת משותפת".

ומולך נמצא השמאל שמצליח להציג חזות מגובשת לקידום התפיסה המדינית שלו למרות שגם בו יש הרבה מחלוקות פנימיות, דקויות וניואנסים. "יכול להיות שזו הסיבה שהם הצליחו להעביר

את אוסלו שהוביל לאסון. הם עשו את זה ביחד בשילוב כוחות. היו שם כמה בולדוורים שהשיגו את הימין הדרוש ואחרים התיישרו אחריהם. עם זאת אני עדיין סבורה שבימין יש מספיק קרבה בין התפיסות השונות כך שניתן להוביל לתכנית אופרטיבית שרוב המחנה יכול להתייצב מאחוריה. זה אמנם דרוש מימון, התגייסות ויכולת פוליטית אבל זה אפשרי וזה גם קורה".

כשליברמן אומרת שהדברים קורים ומתקדמים קשה לפספס את הביטחון שבקולה. מאות שיחות ומפגשים עם חברי קונגרס ומדינאים בארה"ב, כמו גם עם פוליטיקאים ישראלים, מובילים אותה למסקנה אחת: "המדיניות שלנו הופכת ליותר ויותר מקובלת גם בישראל וגם בעולם. בישראל הראיה היא תוצאות הבחירות בכל מערכות הבחירות האחרונות. הימין מצביע ימין וכיום יש רוב ימני מוחלט. אפשר להתווכח על שם כוה או אחר ועד כמה אדם מסוים אכן נאמן לעיקרון אבל כמחנה אנחנו מתחזקים. הציבור מצביע למפלגות מחנה הימין והמחנה הזה הולך ומתפתח, מראש הממשלה דרך הנשיא והלאה לשרים וחברי הכנסת, ומשרדי ממשלה פועלים בכיוון הזה".

אנשי הקונגרס מחוברים לעם האמריקאי המזדהה ברובו עם הימין הישראלי

ומה לגבי הפוליטיקה האמריקאית? האם גם שם ניתן לזהות התחלה של שינוי כיוון? ליברמן משוכנעת שכן. "גם אם מה שאנחנו עושים הוא לא ממש האוסלו של הימין, אנחנו מייצרים כאן את הבסיס שעליו יתקיימו ומתקיימים דיונים מתוך תפיסה שונה משמנה את השיח. אם בעבר היה מקובל לדבר אך ורק על 'שתי מדינות' היום 'מותר' כבר לדבר בשיח המדיני על מדינה אחת ועל השארת המצב הקיים. פוליטיקאים מוכנים למדוד את זה בקול רם בעולם. בארצות הברית ההצבעה נוטה יותר ויותר ימינה. לא מדובר רק בנוצרים שהם קהל שאוהד אותנו אלא גם באנשים שכפת להם ממדיניות החוץ של ארצות הברית ושחשוב להם האינטרס האמריקאי באזור שלנו. האמריקאים



אם בעבר היה מקובל לדבר אך ורק על 'שתי מדינות', היום 'מותר' כבר לדבר בשיח המדיני על מדינה אחת



רותי ליברמן בעוד וואוין עם חבר קונגרס דניס רוס צילום: נשים בירוק

עדות נוספת לתפנית המתרחשת בפוליטיקה האמריקאית בכל הנוגע לסוגיה הישראלית מוצאת ליברמן גם בעמדות שמציגים לפחות שישה מהמועמדים המובילים הרפובליקאנים להתמודדות על נשיאות ארה"ב. בהקשר זה היא מזכירה לא רק את מייק האקבי אלא גם את בוש שאלמלא יועציו היה עב על עמדות שאמר בעבר ונשמעות ברוח זו, וכך גם קרוז, רוביו ואחרים.

שלי, עמדות שמתחילות מפרקי התנ"ך ועד לגנרלים שעל ההרים, אם כבר כופים על מישוה אז שיכופו על השכנים שלנו ולא עלינו".

איך את מסבירה את המציאות שבה מנהיגי ימין שמדברים בנחרצות משנים את טעמם כשהם מגיעים אל הצמרת ובהקשר זה ניתן למנות את יורם אטינגר המוביל צוות ישראלי אמריקאי לבחינת האמת והשקרים שמאחורי הנתונים המתפרסמים במגמה לטעת מורך בציבור הישראלי. לדבריה גם בסוגיות אחרות העולות סביב השיח המדיני יש לאנשי היוזמה שהיא מובילה מחקרים ועובדות אמיונות המאפשרות להתמודד בנחרצות וללא חשש.

למבקי תכנית המדינית כתכנית התלויה בהסכמה ירדנית להקמת מדינה פלשתינית בשטחה, משיבה ליברמן: "אני לא אחאית לירדנים ולא יכולה לקבוע מה הם יעשו, אבל אני יכולה לקבוע מה אנחנו נעשה. "אנחנו לא נתאבד בגלל שמישהו סבור שניתן לכפות עלינו משהו שלא ניתן לכפות על הירדנים. גם אם יש קושי בהצעה מדינית כלשהי אני עדיין לא מוכנה לקבל על עצמי משהו שמסכן אותי ועומד בניגוד לעמדות המוסריות

אנחנו לא נתאבד בגלל שמישהו סבור שניתן לכפות עלינו משהו שלא ניתן לכפות על הירדנים. גם אם יש קושי בהצעה מדינית כלשהי אני עדיין לא מוכנה לקבל על עצמי משהו שמסכן אותי ועומד בניגוד לעמדות המוסריות שמתחילות מפרקי התנ"ך ועד לגנרלים שעל ההרים

ההוביל חזון שאינו חלוקת הארץ, ליברמן אינה נרתעת. היא מבהירה כי על מנת לדון בכל סוגיה וסוגיה יש להציב בחזית את המומחים שהקדישו עמל השקעה וזמן על מנת לבחון את הבעיה, להכיר את נתוני האמת ולהציג פתרון ראוי. אחת הדוגמאות שעליהן מדבר ליברמן היא הדמוגרף יורם אטינגר המוביל צוות ישראלי אמריקאי לבחינת האמת והשקרים שמאחורי הנתונים המתפרסמים במגמה לטעת מורך בציבור הישראלי. לדבריה גם בסוגיות אחרות העולות סביב השיח המדיני יש לאנשי היוזמה שהיא מובילה מחקרים ועובדות אמיונות המאפשרות להתמודד בנחרצות וללא חשש.

למבקי תכנית המדינית כתכנית התלויה בהסכמה ירדנית להקמת מדינה פלשתינית בשטחה, משיבה ליברמן: "אני לא אחאית לירדנים ולא יכולה לקבוע מה הם יעשו, אבל אני יכולה לקבוע מה אנחנו נעשה. "אנחנו לא נתאבד בגלל שמישהו סבור שניתן לכפות עלינו משהו שלא ניתן לכפות על הירדנים. גם אם יש קושי בהצעה מדינית כלשהי אני עדיין לא מוכנה לקבל על עצמי משהו שמסכן אותי ועומד בניגוד לעמדות המוסריות

מצביעים כיום בעד עמדות שמרניות, חשוב להם שלא יהיה כאן טרור וחשובה להם האמת ההיסטורית כפי שהם מבינים אותה, והאמת הוּו מחייבת אחיזה ישראלית בשטח. בשנים האחרונות הקולות הללו נשמעים בעצמה רבה הרבה יותר מבעבר".

ליברמן מחדדת וקובעת כי מבנה הפוליטיקה האמריקאית השולח את חברי הקונגרס אל הבוחר מדי שנתיים מייצר שיח רציף בין הלכני הרוח ברחוב האמריקאי לבין נבחריו. התוצאה היא שרוח העם השמרני יותר והרפובליקני יותר באה לידי ביטוי בהתחזקות הפן הזה בפוליטיקה האמריקאית. "עם עזרה שאנחנו מקבלים מהשטח, מהבוחרים, אנחנו מאתרים את המנהיגים האלה ועובדים מולם. התוצאה היא שהשפעה חוזרת אל הממשלה שלנו. הנבחנים שלנו מאוד מתרשמים מכך שהאמריקאים מטיפים לנו על הזכות ההיסטורית תנ"כית שלנו ועל זכותנו להחזיק בשטח. אמירות כאלה של אורחים מארה"ב או מארחים בארה"ב מחזקות מאוד את הפוליטיקאים שלנו".

חוץ מאסון אבדן גוש קטיף אנחנו הזלכים ומתקדמים

אנשי יוזמת 'YES ISRAEL' צופים גם קדימה. לאחר יציאת התשתית לשיח המדיני החדש ושבירת המוסכמות הפוליטיות שהוטמעו בישראל בשנות אוסלו ככוונתם לקדם ולעודד העלאתן וחיווקן של יוזמות מימין במגרש הישראלי, "יוזמות שישנו את כללי המשחק", כהגדרת ליברמן שאינה מוכנה להיכנע לרוח נכאים שלעיתים עולה בקרב אנשי ימין המאוכזבים מהשיח המדיני-פוליטי כפי שהוא בא לידי ביטוי בכלי התקשורת.

"הרחוב שלנו הרבה יותר חזק ומאמין מכפי שאנחנו נותנים לעצמנו קרדיט. אנחנו נוטים לזכור כישלונות ונפילות אבל אם נזכור את מה הצלחנו עד כה, חוץ מהאסון של גוש קטיף וצפון השומרון, נגיע למסקנה ברורה שאנחנו מתקדמים. רואים את זה במספר הפוליטיקאים שאפשר כיום לפנות אליהם עם המושגים האלה. נכון, כפי שאמרנו, יש בימין ויכוחים על הקויות, אבל על העיקר הרבה יותר אנשים מסכמיים. אם יכנסו יותר ויותר אנשים אל השיח הזה ניצור משהו הרבה יותר רציני ומשמעותי. גם אם מדובר בחוק שהשפיע על הערים שלנו".

וכשהשיחה איתה עוברת אל הפסים המעשיים, אל השאלות ששוב ושוב מוטחות בימין כדוגמת השאלה הדמוגרפית וההיתכנות המעשית

אנשי יוזמת 'YES ISRAEL' צופים גם קדימה. לאחר יציאת התשתית לשיח המדיני החדש ושבירת המוסכמות הפוליטיות שהוטמעו בישראל בשנות אוסלו ככוונתם לקדם ולעודד העלאתן וחיווקן של יוזמות מימין במגרש הישראלי, "יוזמות שישנו את כללי המשחק", כהגדרת ליברמן שאינה מוכנה להיכנע לרוח נכאים שלעיתים עולה בקרב אנשי ימין המאוכזבים מהשיח המדיני-פוליטי כפי שהוא בא לידי ביטוי בכלי התקשורת.

"הרחוב שלנו הרבה יותר חזק ומאמין מכפי שאנחנו נותנים לעצמנו קרדיט. אנחנו נוטים לזכור כישלונות ונפילות אבל אם נזכור את מה הצלחנו עד כה, חוץ מהאסון של גוש קטיף וצפון השומרון, נגיע למסקנה ברורה שאנחנו מתקדמים. רואים את זה במספר הפוליטיקאים שאפשר כיום לפנות אליהם עם המושגים האלה. נכון, כפי שאמרנו, יש בימין ויכוחים על הקויות, אבל על העיקר הרבה יותר אנשים מסכמיים. אם יכנסו יותר ויותר אנשים אל השיח הזה ניצור משהו הרבה יותר רציני ומשמעותי. גם אם מדובר בחוק שהשפיע על הערים שלנו".

וכשהשיחה איתה עוברת אל הפסים המעשיים, אל השאלות ששוב ושוב מוטחות בימין כדוגמת השאלה הדמוגרפית וההיתכנות המעשית

עדות נוספת לתפנית המתרחשת בפוליטיקה האמריקאית בכל הנוגע לסוגיה הישראלית מוצאת ליברמן גם בעמדות שמציגים לפחות שישה מהמועמדים המובילים הרפובליקאנים להתמודדות על נשיאות ארה"ב. בהקשר זה היא מזכירה לא רק את מייק האקבי אלא גם את בוש שאלמלא יועציו היה עב על עמדות שאמר בעבר ונשמעות ברוח זו, וכך גם קרוז, רוביו ואחרים. "מדובר במאבק שיתרחש בעוד כשנה וחצי וכבר כעת המועמדים אורחים את הדברים חלקם מתחיים לעיתוי ראוי. צריך לפעול בשטח האמריקאי כדי לעודד אותם ולשם כך אנחנו זקוקים לעוד ועוד אנשים מכאן", היא אומרת ומגישה כי רוב פעילי המיום שלה הם יהודים המחזיקים באזרחות אמריקאית, עובדה המבטלת את הטענות על מעורבות ורה בפוליטיקה הפנימית של ארה"ב. "אנחנו אורחים אמריקאים אקטיביים שמבינים גם את האינטרס האמריקאי במזרח התיכון ומציגים גישה חדשה רעננה ואפקטיבית עבור הפוליטיקאי והמדינאי האמריקאי".

גם בשיחה זו איתה קוראת ליברמן לעוד ועוד מתנדבים, בעיקר יהודים המחזיקים באזרחות



רותי ליברמן בעוד וואוין עם חבר קונגרס רוברט פיטנר מצפון קרוליינה צילום: נשים בירוק



טיול ב"ש שדה כפר עציון בירחו צילום: ירון רוזנטל



טיול ב"ש שדה כפר עציון בנצר בנוש עציון צילום: אורי איזחאל



ב"ש שדה כפר עציון יוצא לטיול משמורת עוז וגאון לכיוון גבעת עוז ועמק הברכה צילום: נשים בירוח

באילת יש צבא עשומר על המתרחצים בחוף וכך גם בראש הנקרה יש בסיס צבאי כי זה אתר תיירות. כך גם כאן. כשיש כאן מקום של נופש וטיולים צריך לאבטח. אין סיבה שהדם של מי שרוצה לטייל ב"ש יהיה פחות סמוך

מרחץ, התקוממה בכלי התקשורת נגד הלינה ביישוב שמעבר לקו הירוק. רוזנטל ואנשיו השיבו מלחמה נגד הכוונה להחרים בית ספר שדה ובעימותים ישירים בינו לבינה אמר לה רוזנטל כי גם כאשר שמאל כדאי לה שהבן שלה יראה פעם אחת מה קורה באזור הזה, יראה את הישובים, יפגוש את האנשים, יגלה שעריבים ויהודים עובדים בתנאים שווים. על פי עדותה של אותה אם בעמוד הפייסבוק שלה המאבק כשל לאחר שנואשה מלעורר את זעמם של שאר ההורים בבית הספר נגד הטיול "המקומם". "היא כתבה שאפילו אם היו עוד רק חמישה הורים שתומכים במאבק היא הייתה ממשיכה, אבל אף אחד לא תומך ולכן היא התייאשה. זה אומר המון. אגב, את אחד המכתבים התקיפים ביותר נגד כוונת החרם שלה כתב דן כנען ממבשרת. הוא ציין שהוא לא ימני ולא דתי אבל כבר עשר שנים מטייל עם בית הספר שלנו וראה איך מעולם לא קרה שלקחנו דבר מה מערבים, מעולם לא ראה פגיעה כלשהי בערבים בטיוילים שלנו".

"שאלת חלוקת הארץ לא רלוונטית עבורנו. אנחנו רוצים שכולנו, ימין ושמאל, נאהב את הארץ ונכיר אותה מבלי להחזיר אף אחד בתשובה ולכן אנחנו רלוונטיים לכל האוכלוסייה. זו לא טקטיקה אלא זו באמת המשימה שלנו. היום כמעט לכל הציבור בישראל, אולי למעט חמישה אחוזים, אין בעיה להתחבר לאמירות הללו - חייבים קשר נפשי עמוק לערש האומה, ללא קשר לפתרון הפוליטי מדיני". ■

וטיולים צריך לאבטח. אין סיבה שהדם של מי יהודה ושומרון".

"כשיצא אלון התחיל להיות אלוף הפיקוד התחילה מהפיכת האישורים. כמח"ט עציון הוא היה מגיע עם ילדיו לצעדת הל"ה. הוא קיים נוהל של מתן אישורים כמעט לכל טיול, אלא אם כן מדובר במקום מסוכן מאוד מאוד.

"הוא גם הגה את הרעיון של הסיורים המשותפים לצה"ל ולמתיישבים תחת הכותרת 'בעקבות לוחמים', אומר רוזנטל המוצא בעברו החקלאי של האלוף אחת הסיבות למהפכה שהתחוללה.

"כשהוא היה מפקד חטמ"ר עציון הוא אמר לי 'פעם בחודש, לפני יום עבודה, תצא עם הקצינים שלי להכיר מקום חדש בגזרה. לא יתכן שלא נכיר את המקום שבו אנחנו משרתים'. זו הייתה התפיסה שלו והוא הנחיל אותה לאוגדת איו"ש".

לעומתו, מוסיף רוזנטל, אלופי פיקוד אחרים כדוגמת האלופים שמני ומזרחי טענו שהמקומות הללו מסוכנים ולא מיהרו לשחרר אישורים. "התפיסה שלנו הייתה שטיילים מביאים את הביטחון. יש לנוכחות אזרחית בשטח משמעותי ביטחוני מאוד גדולה. מעבר לכך יש לכך תפיסה עקרונית: כשאני הולך לחרמון יש חיטוב שלמה שמגנה על החרמון, אלפניסטים פותחים את המסלולים ומאבטחים. באילת יש צבא ששומר על המתרחצים בחוף וכך גם בראש הנקרה יש בסיס צבאי כי זה אתר תיירות. כך גם כאן. כשיש כאן מקום של נופש

כמקום יש מאין יצר ירון רוזנטל, מנהל בית ספר שדה כפר עציון, את ענף התיירות באזור גוש עציון, דרום הר חברון וגזרות דומות נוספות. אם עד לפני שנים אחדות ניתן היה לארח במתקני בית הספר 186 מטיילים, הרי שהיום בציימרינג מהאדמה ומהשדה, אנשים פחות חקלאים כיום וגם המתיישבים הם חלק מהחברה הישראלית", מנמק רוזנטל.

את האחריות לנתק הזה מהשדה והשטח מוצא רוזנטל גם כפועל יוצא של כמה תהליכים חיוניים שעברו על ההתיישבות ביהודה ושומרון. בעוד בימי ראשית ההתיישבות משמעות המעבר אליה הייתה מעבר לפריפריה מרוחקת מהעיר, הרי שכיום מערכת כבישים יעילה שנסללה

עיצבו פוליטיקה, בואו לטייל

תחת מאמץ הסברתי לתייג סיורים וטיולים ביהודה ושומרון כנטולי תיוג פוליטי מחולל ירון רוזנטל מנהל בית ספר שדה כפר עציון מהפך תודעתי איטי וזוחל. "מה שאנחנו רוצים זה רק שאנשים מימין ומשמאל יאהבו את הארץ".

שכולם חשובים והם לא יודעים ששניים מקרבות המכבים נערכו מתחת לבית שלהם. הם מעולם לא היו בבית צוד (חורבת טובייקה) המקראית שנמצאת קילומטר מהישוב כרמי צור".

קושי ביטחוני זה לא תירוץ

רוזנטל לא מוכן לקבל הסברים על קושי ביטחוני כזה או אחר לבקר באתרים ההיסטוריים הללו. לדבריו אם המערכת תבקש מהצבא אישורים היא גם תקבל אותם. צריך רק להפנים שהדבר חשוב, ערכי וחיוני. בדבריו הוא משבח את אלוף פיקוד המרכז לשעבר, האלוף ניצן אלון, ש"הוביל למהפכה בתחום הנפקת

קירבה את הישובים אל מרכזי הערים. "המקום המרוחק שנותר כיום הוא בקעת הירדן, ואכן לצערנו מעט אנשים מגיעים לגור שם". רוזנטל לא ממחר להגדיר את המציאות החדשה הזו כחובית או כשליילית. אין כאן טוב ורע, הוא אומר ומדגיש: "אנחנו לא מתעסקים בלבקר או לבכות על המצב. זה המצב ואלה כללי המשחק, וכל שנותר לנו לעשות זה לגרום לכך שגם לאנשים שמנהלים חיים עירוניים יהיה איכפת ממה שקורה קילומטר מהגדר שלהם". על חוסר הידע שבו הוא נתקל הן אצל בני גזר והן אצל מבוגרים הוא מספר: "הרבה אנשים לא מכירים אתרים בסיסיים שבהם אירעו אירועים מכוננים בתולדות העם שלנו ונמצאים מתחת לאף שלהם. יושבת כיתה מבית ספר מסוים ולומדת על תנוכה, הם לומדים הרבה דברים

שהוקמו בחדרי האירוח ובמאהל הקיימפינג ניתן לארח מדי לילה 950 מטיילים. אם עד לא מכבר היו אנשי בית הספר שמחים לראות בחנייה שני אוטובוסים של מטיילים הרי שכיום 15 אוטובוסים שעומדים בצפיפות זה לצד זה הוא מחזה נפוץ לחלוטין.

לא פחות ממאה וחמישים אלף מטיילים מדריכים אנשי הצוות של בית הספר מדי שנה. המטיילים מגיעים מכל רחבי הארץ ומחוצה לה. המאזן בין שומרי מצוות לכאלה שאינם עומד על כמעט מחצית, ובשיחה עם רוזנטל עולה תחושה ואולי תובנה לפיה מה שהוביל ומוביל את ההמונים לטייל באזורים שעד לא מכבר לא היו על מפת תודעת הטיולים והתיור הישראלית הוא הנורמאליזציה, העובדה שהטיילים נטולי אנג'דה פוליטית. "אנחנו לא גוף עם אנג'דה פוליטית, אלא רק עם רצון שאנשים יאהבו את הארץ", הוא אומר.



ירון רוזנטל, מנהל בית ספר שדה כפר עציון צילום: שלומי שלמוני

כל שנותר לנו לעשות זה לגרום לכך שגם לאנשים שמנהלים חיים עירוניים יהיה איכפת ממה שקורה קילומטר מהגדר שלהם

לא מודעים לכך שההיסטוריה נמצאת מתחת לאף

בסיורים ובטיולים הללו פוגשים רוזנטל

מקנית סמיו בסימן ריבונות



שישי - א' כסלו 13/11, 9:00 בבוקר
עו"ד דפנה נתניהו, עורכת עיתון אינטרנטי "מראה"
 משילות שאלתם

שישי - כ"ו תשרי 9/10, 9:00 בבוקר
פאנל מקדמים את החלת הריבונות על ארץ ישראל, בהנחיית: אורלי גולדקלוג
 ח"כ בצלאל סמוטריץ', ח"כ שולי מועלם, משה סוויל, ירון רזנטל, ישראל זעירא, שרה העצני עציון

שישי - ח' כסלו 20/11, 9:00 בבוקר
קרוליין גליק, סגן עורך "ג'רוזלם פוסט"
 סיפוח עכשיו

שישי - ג' חשון 16/10, 9:00 בבוקר
פרופ' אלישע האס, אונ' בר-אילן
 מדוע נגזר על המפעל הציוני להתקיים תוך מאבק מתמיד?

שישי - ט"ו כסלו 27/11, 9:00 בבוקר
יורם אטינגר, ציר לשעבר בארה"ב
 לחץ אמריקאי מקדם או מסיג ריבונות

שישי - י' חשון 23/10, 9:00 בבוקר
יעקוב פייטלסון, ראש העיר הראשון של אריאל
 ההתפתחות הדמוגרפית בארץ ישראל

שישי - כ"ב כסלו 4/12, 9:00 בבוקר
אריה רוטנברג, בית ספר שדה כפר עציון
 הקמת המדינה החשמונאית

שישי - י"ז חשון 30/10, 9:00 בבוקר
אורית סטרוק, ח"כ לשעבר
 ריבונות כתהליך

שישי - כ"ט כסלו 11/12, 9:00 בבוקר
מוטי קרפל, הוגה דעות ופובליציסט
 ריבונות - אידיאל ומציאות

שישי - כ"ד חשון 6/11, 9:00 בבוקר
הרב אליעזר ולדמן, ראש ישיבת ניר,
 קרית ארבע חברון

לקראת שבת חיי שרה
 יעודו של אברהם אבינו

להסעות: רנה מרגוליס 052-3294194 | קבוצות ויחידים המעוניינים להתנדב לפיתוח השמורה או לקיים בה אירועים, נא לפנות לאלישיב קמחי 054-2007354 | תרומות לפיתוח השמורה יתקבלו בברכה. המחאות לפקודת "נשים בירוק", ת.ד. 7352, ירושלים 91072 | לפרטים: יהודית קצובר 050-7161818 נדיה מטר 050-5500834 www.womeningreen.org

סמיו משל"ו בעוז וגאון



פסיפס שהוכן ע"י תלמידות אולפנת נווה חנה

חיים שוקקים בשמורת עוז וגאון

לזכרם של גיל-עד, אייל ונפתלי הי"ד

מיד עם היוודע דבר הירצחם של גיל-עד, אייל ונפתלי הי"ד, עלינו, חברי תנועת 'נשים בירוק' ותושבים מאזור יהודה, בעידודה של מועצת גוש עציון, להיאחז ביער א-סודא, הסמוך לצומת גוש עציון.

בתחושת שליחות ציונית הפשלנו שרוולים ופתחנו בפעולות להכשרת המקום לאתר תיירות. יחד עם בני נוער רבים מרחבי הארץ ומיישובי גוש עציון שיפצנו והכשרנו, בין עצי האורנים, את בית היערן. אבנים סוקלו, שולחנות וספסלי עץ הותקנו, שבילים נפרצו ולצדם הוכשרו מתחמים מוסדרים להקמת אוהלים. המקום הפך למוקד תיירות ומבקרים רבים נוהרים מכל רחבי הארץ.

לאחרונה, שר הבטחון משה בוגי יעלון, החליט לאשר את השמורה כפארק זיכרון תיירותי לזכרם של שלושת הבנים.

